

Dạt Vòm

Contents

Dạt Vòm	1
1. Chương 1 - 2	1
2. Chương 3	3
3. Chương 4	6
4. Chương 5	8
5. Chương 6	11
6. Chương 7 - 8	13
7. Chương 9	15
8. Chương 10	17
9. Chương 11	20
10. Chương 12	22
11. Chương 13 - 14	25

Dạt Vòm

Giới thiệu

Vấn cách viết sắc sảo và lôi cuốn của tác giả, Dạt vòm buộc bạn đọc đến trang cuối cùng. Một nội d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-vom>

1. Chương 1 - 2

Chương 1

Tôi rời khỏi ngôi nhà thân thuộc vào buổi sáng thứ hai. Một sáng thứ hai phẳng lặng như hàng trăm buổi sáng thứ hai tôi đã gặp hoặc sẽ gặp trong đời. Ở cửa sổ nào đó trên tầng thượng quên cài chốt. Cánh cửa chốc chốc bị gió lùa, nện mạnh vào khung nhôm chất chứa. Ở khúc quanh hành lang, Minh - chị gái tôi đang chạy cật lực trên máy thể dục. Tiếng động cơ rầm rì tô điểm cho hàng loạt động tác mạnh mẽ dứt

khoát bung vào không gian bao quanh. Rõ ràng, chị tôi đang đua tranh với một đối thủ vô hình đáng căm ghét, chứ không phải chút ít trọng lượng dư thừa do chính chị tưởng tượng ra.

Ồ, nếu chị Minh không vênh tai lắng nghe, thì tôi có thể vội vã tiết lộ chị tôi là một bộ xương thật sự. Trước kia, chị mơ ước trở thành nhà toán học. Chị cũng kiếm được học bổng du học, nhưng cuối cùng, chị không thể làm nghiên cứu hay giảng viên ngành toán, mà lại làm nghề kiểm toán. Thỉnh thoảng buổi trưa, ngồi vạ vật tán phét với đám bạn ở một cafe gần trường Kiến trúc, tôi vẫn quay mặt ngó lơ nếu tình cờ chị cũng bước vào. Chị Minh rất cao, da nâu, ánh nhìn lơ đãng. Về gầy nhom của chị đặc biệt đến nỗi mấy thằng oắt bạn tôi há hốc miệng, phỏng đoán đó là một người mẫu ảnh hay kinh khủng hơn, hậu duệ rơi rớt của một giống dân nào đó chui ra từ rừng già Amazon chẳng hạn. Về ngoài khác thường dễ làm những đôi mắt lạ lạc lối. Nếu biết chị tôi chỉ là một nhân viên kiểm toán quen, chẳng có niềm vui nào đặc biệt ngoài thói quen nghe nhạc jazz - mà cái thú này chị cũng tha về sau thời gian du học - thì tất cả mọi ánh sáng hấp dẫn phủ quanh chị sẽ mau chóng tan biến. Điều ổn nhất là chị luôn để tôi yên. Chẳng bao giờ chị xen vào chuyện rắc rối của tôi cả, mặc dù chị có đủ lý do nếu hứng thú làm việc ấy...

Tôi dự định im lặng, chẳng cần phải chào hỏi chia tay làm gì thêm khó chịu. Tuy nhiên, lúc tôi đi ngang qua hành lang, chị bấm nút dừng máy thể dục.

- Em đi đâu? - Câu hỏi vang lên, phá vỡ sự im lặng quen thuộc.

- Một nơi nào đó! - Tôi tìm ra một câu nói mù mờ, sẵn sàng đương đầu một cuộc phỏng vấn chán ngắt.

Thế nhưng, đôi mắt lơ đãng chỉ lướt qua chiếc ba-lô xộc xệch trên vai tôi:

- Em có cần tiền không?

- Có! - Tôi gật nhẹ - Em vẫn còn một ít. Nhưng nếu có thêm thì tốt hơn.

Chị Minh bước đến tủ sách. Rút quyển Cái trống thiếc ra khỏi ngăn trên cùng. Các tờ bạc lớn cất giữa các chương truyện. Cách cất giấu tiền thật kỳ quặc. Chị cho tôi 800 ngàn, trích từ tiền công làm kiểm toán thuê vào buổi tối cho các công ty tư nhân. Khoản tiền khá lớn với tôi lúc này.

- Đi nhanh đi! Bye! - Chị nói nhanh, quay trở lại máy tập. Tiếng máy rầm rì xóa mờ những đối thoại lẫn các ý nghĩ vừa diễn ra. Cuộc chiến đấu với một đối thủ vô hình lại tiếp diễn.

Ngay dưới cầu thang tầng hai là cánh cửa phòng Hoan, con nhóc 8 tuổi, đứa con cuối cùng của ba má tôi. Cửa gỗ không khóa, tôi biết. Con nhóc chẳng bao giờ cài chốt. Đêm, gặp ác mộng, hoặc phát hoảng lên vì đủ thứ linh tinh tưởng tượng trong đầu, con nhóc chạy chân đất, đập cửa phòng tôi hồi hã. Tôi vừa hé cửa, nó lỉnh vào ngay. Mặc kệ tôi bật đèn sáng choang để vẽ bài, mặc kệ tiếng nhạc rock âm ỉ, nó nằm co ro trong góc giường, ngủ ngon lành. Đôi khi, cái mũi nhỏ xinh chun lại, đôi môi bé xịu dẩu ra, và nó lầu bầu điều gì đấy trong mơ, trông rất ngộ nghĩnh. Khi tôi bế con nhóc trả về phòng, nó ngủ say mà vẫn rúc sát vào ngực tôi, chẳng khác nào con mèo bông đòi che chở. Năm ngoái, làm bài tập mô hình, tôi cắt bìa cứng còn thừa, làm cho Hoan một con gấu có thể cử động bằng dây kéo. Một món đồ chơi xoàng xĩnh, nhưng lại khiến con nhóc vui sướng kỳ quặc. Nó cầm khư khư con gấu, đến nỗi màu sắc giấy bìa nhạt đi, các sợi dây buộc phía sau đứt tung. Con nhóc cố gắng nổi lại. Một cái chân dài hơn chân kia. Mỗi lần bắt gặp con gấu có hai chân không bằng nhau ấy, bỗng len lỏi vào tim tôi cảm giác rầu rĩ không sao hiểu nổi. Ừ, cảm giác rầu rĩ khó hiểu ấy cũng giống lúc này, khi tôi sắp rời khỏi ngôi nhà thân thuộc, bắt đầu cuộc sống tự lập hoàn toàn khác lạ đối với một chàng trai 18,5 tuổi.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã 6 giờ sáng. Nếu tôi vào phòng Hoan, có lẽ con nhóc sẽ hé mở từng con mắt đen, sẽ thắc mắc hỏi tôi đi đâu. Tôi có thể nói dối không chớp mắt với bất kỳ ai khác. Nhưng với em tôi thì không. Rồi nó sẽ gào lên. Sau đó, có Chúa mới biết việc gì tiếp nối nếu ba má phát hiện ra tôi sắp bỏ nhà đi. Tôi đứng im, chạm nhẹ tay lên cửa thay lời tạm biệt. Rồi tôi chạy thật nhanh xuống cầu thang, lao ra sân. Cánh cổng sắt hé mở, không gây tiếng động.

Chương 2

Tôi rảo bước. Con chó lông trắng đang chạy đuổi theo một con chuồn chuồn. Thỉnh thoảng, nó nằm lẩn ra, dụi đầu vào một bụi cỏ ướt, vung vẩy chân và phới cái bụng hóp. Rồi chẳng quên mục tiêu, nó sẽ vùng ngay dậy, cuống cuồng rượt theo mấy con chuồn chuồn bay chập chới, phô trương những đôi cánh mỏng

tờ óng ánh cầu vồng. Trên gác thượng ngôi nhà ba tầng, người đàn ông trung niên cầm một cái bình đồ thủy tưới những chậu bonsai bé xíu xếp dọc theo lan-can. Ông ta chăm chú đến nỗi cái kính gọng đen tuột xuống chóp mũi. Động tác chăm sóc cây thật nghiêm trang, như đang thực hiện một nghi lễ trang trọng. Những hạt nước li ti bắn vào khoảng không xung quanh, phản chiếu các tia nắng sớm. Bất thần, ông ta quay người đi, nhấc cái chậu nước rất to bên cạnh đổ ụp xuống sân. Tiếng thét lên ánh ỏi của một người phụ nữ. Người đàn ông đạo mạo hoảng hốt chạy biến, trốn vào trong, để quên cái bình nhựa đồ thủy tưới nổi bật trên cao. Phải lúc khác, hẳn tôi sẽ cười sảng sặc với hoạt cảnh trớ trêu ấy. Thế nhưng giờ đây, tôi lại thấy buồn buồn. Cảm giác thoáng qua mà thôi. Chứng kiến sự ngỡ ngàng và hèn nhát của một ai khác, dù chỉ là kẻ xa lạ và trong hoàn cảnh tình cờ, thật ra cũng chẳng dễ chịu chút nào. Tôi thọc tay vào túi áo, cảm cúi đi thẳng, không nhìn ngó nghiêng ngó. Các bờ tường rào lá cây còn ướt hơi sương phủ vào không khí mùi vị ban mai trong trẻo, mát lạnh.

Trạm xe bus phía trên ngã tư một quãng. Tầm bảng quảng cáo nước hoa đàn ông nổi bật từ xa. Một bàn tay nghịch ngợm vẽ râu lên gương mặt đồ dẫn của người mẫu. Rồi gã khốn kiếp nào đó viết thêm những lời tán tỉnh tục tĩu trên những khoảng trắng. Bảng ghế trạm chờ không chỉ có mình tôi. Một cô gái trẻ, hình như xinh đẹp đang ngồi co ro. Chiếc áo khoác jeans ngắn hở lưng làm người mặc nó giống như nhánh hoa buộc vội. Rõ ràng, cô nàng là sinh viên. Có thể xe máy hỏng nên cô ta bắt xe bus đi học. Một điều rõ ràng khác, cô ta không muốn bắt chuyện. Càng tốt, tôi không hào hứng với những trò chuyện bất ngờ. Nhất là với cánh con gái. Tôi sẽ chẳng biết nói gì sát ngoài việc chờ đợi họ đặt câu hỏi và cố gắng trả lời sao cho càng ít nhạt nhẽo càng tốt.

Ngồi im, chán, tôi mở ví tiền, hì hụi đếm. Cộng tất tất số tiền tôi có, và cả khoản bất ngờ chị Minh cho, tôi sẽ trả khoản đặt cọc thuê nhà trong ba tháng. Dư đôi chút, sẽ chi vào việc ăn uống những ngày tự lập đầu tiên... Rồi tôi sẽ kiếm một công việc làm thêm. Tự nuôi bản thân. Làm những điều mình thật sự cho là cần thiết. Sau đó nữa tôi sẽ... Tôi lại sẽ... Vô số dự định ập đến, mở ra viễn ảnh tốt lành. Xe bus trở tới. Cô gái cùng chờ xe nhảy lên trước. Tôi cũng vội vã bước lên, loay hoay mua một chiếc vé. Bảng ghế trống duy nhất tuốt cuối xe. Cô gái lạ lần nữa lại ngồi cạnh tôi, bên trái. Cô ta vẫn im lặng như một bó hoa buộc chặt. Người soát vé ném về phía chúng tôi ánh nhìn kỳ quặc. Họ nghĩ tôi và cô ta dính líu đến nhau ư? Thật ngỡ ngàng. Tôi ngoảnh mặt nhìn xuống đường con đường nhỏ bên dưới. Những chiếc xe máy, xe đạp đang hối hả lao về phía trước, như tham gia một cuộc đua bất tận. Gương mặt ai cũng căng thẳng. Ừ, bắt đầu một ngày làm việc bận rộn mà. Chỉ có tôi là trống rỗng, chẳng biết rõ điều gì đang chờ mình phía trước, điều gì sẽ phải làm. Ý nghĩ mình là một kẻ nhàn tản giữa một đám đông bận rộn thật đáng sợ. Chẳng biết ngày mai, rồi vài nữa, tôi sẽ thế nào. Chẳng có gì rõ ràng là điều tốt hay xấu? Những ý nghĩ miên man trong đầu tôi, như các đợt sóng lẫn tẩn, lúc cuốn vào gần, lúc lùi đi thật xa. Tôi ngồi im, chìm vào cảm giác buồn bã, ủ rũ như một con chuột lang ướt át. Cái xe bus bất thần thắng gấp khiến tôi suýt nữa ngã nhào, đâm bổ đầu vào lưng ghế trước. Cái áo jacket tôi mặc cũng phát hoảng, vạt áo hất mạnh sang hai bên. Tôi ngồi lại tử tế, gắng không để lộ ra sự bối rối kỳ quặc. Cô nàng xinh xắn xuống ngay trạm dừng kế tiếp. Ngôi nhà tôi thuê trọ thì ở tận trạm cuối cùng. Tôi ngồi lại một mình trên bảng ghế rộng thêm 15 phút nữa.

Xe dừng lại ở đoạn rẽ con đường. Tôi nhảy ào xuống. Theo thói quen, tôi thọc tay vào túi áo khoác. Túi áo nhẹ bỗng, trống rỗng. Tôi giật mình, sững lại. Tim tôi lạnh toát. Chiếc ví cũ nhét tất cả gia sản của tôi đã biến mất.

2. Chương 3

Chương 3

Dáng vẻ thất thủ của tôi hẳn trông rất khiếp. Một ông trung niên, khi dắt xe ra từ ngôi nhà có bức tường tôi đang dựa lưng, đã thắng kết lại, yêu cầu tôi biến đi cho khuất mắt. Về mặt ông ta giận dữ trông mới ghê gớm làm sao. Hệt như tôi sắp sửa đánh cướp ngôi nhà của ông ta chứ chẳng phải chỉ là đứng nhờ một lúc. Chẳng ai dám tin ai, chẳng ai chịu khó nương nhẹ với người khác làm gì. Hình như là thế. Ông trung

niên chạy xe chậm chậm, ngoái cổ ra sau nhìn, xem tôi thật sự biến đi chưa. Đành vậy. Không nên chiến đấu vô lối với kẻ mạnh làm gì, nhất là khi hắn ta đầy lợi thế: Ở gần nhà, và có một chiếc xe máy to đùng như một con bò mộng, có thể lao thẳng vào nghiền nát tôi ra như bụi trong gió.

Tôi rời khỏi bức tường, lách thếch đi vài bước. Sực nhớ cái mobile nhét túi phụ phía ngoài ba-lô. Màn hình trống trơn. Lướt mắt qua những cái nick của đám bạn vẫn tụ tập, tôi tìm một ai đó khả dĩ liên lạc. Những cái tên lướt qua, không thể dừng lại. Phải chăng, vào lúc trống trải nhất, người ta mới phát hiện ra lâu nay sống trong tình thế lơ lửng, với những mối liên hệ hời hợt, và sự chia sẻ trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Thử nhấn tên thằng bạn hay tán gẫu. Nó không nhấc máy. Một đứa nữa. Chuông đổ dài, như mãi mãi chỉ kêu như thế.

Hôm nay thứ hai, ngày trình bản vẽ giữa học kỳ. Giờ này, mấy thằng bạn cận thị học gạo của tôi căng thẳng vây quanh anh trợ giảng, nuốt ừng ực các hướng dẫn lê thê, rồi tỉnh rồi mù và thật ra đâu có hữu ích gì mấy. Ngay học kỳ đầu tiên, tôi đã phát hiện việc máy móc tuân theo chỉ bảo cặn kẽ của giảng viên là cách mau lẹ nhất tiêu huỷ mọi thử nghiệm khoái trá lẽ ra sẽ tìm được trong các bài tập. Mấy thằng bạn tôi đâu có ngốc. Ra quán cóc gần trường mà xem. Đứa nào cũng than vãn chán ghét những bài làm khuôn mẫu. Nhưng cuối cùng, không đứa nào dám bỏ phí thời gian mảy mò, rồi còn nhận phải nhận điểm số không ra gì. Nói chung là ai cũng biết. Nhưng rồi ai cũng vui mừng vì mình không hành động dại dột. Chê bai cười cợt, ra vẻ ta đây biết tuốt, bộc lộ lòng công phần với những điều bất hợp lý thì dễ. Tuy nhiên đâu có ai dám chấp nhận đánh cược sự an toàn của chính mình... Ồ, mà tôi cũng không nên mĩa mai đám bạn. Thật ra tôi có khác gì chúng nó đâu.

Cuối danh bạ, có tên của Xuyen. Chưa lần nào tôi nói chuyện tử tế với cậu ta quá ba câu. Ở lớp Xuyen thuộc nhóm khác, hoặc chính xác hơn, cậu ta không chơi với ai cả. Chẳng nhớ tôi lưu số cậu ta trong trường hợp nào. Tôi bấm hủ họa. Tức khắc Xuyen nhấc máy. Không ngạc nhiên mấy may. Không huyền thuyên dài dòng. Tôi đọc địa chỉ nơi tôi đang đứng. Đúng 20 phút sau lời hứa, cậu ta có mặt trên chiếc xe tay ga đời mới đen bóng. Xuyen chở tôi đi, cũng không nói gì cả.

Thang máy lao vút lên tầng 7, êm ru. Đứng trong cái thùng sắt sáng lóa, sang trọng một cách đáng e ngại, bỗng dưng tôi hoàn toàn mất tự tin. Xuyen im lặng. Có một lúc rất nhanh, cậu ta liếc nhìn tôi qua tấm gương lớn. “Huy ăn sáng chưa?” - Cuối cùng cậu ta cũng nói điều gì đấy. Tôi chẳng giấu diếm: “Nếu có gì ăn lúc thì thật tốt!”. “Điều này thì không khó khăn!” - Xuyen mỉm cười bằng mắt, tia nhìn hiền dịu.

Hành lang các dãy căn hộ cao cấp không một hạt bụi. Kể ra cũng hơi bất ngờ khi Xuyen sống ở khu vực này. Tôi chẳng biết gì nhiều về cậu ta ngoài việc Xuyen lớn hơn mấy đứa trong lớp một vài tuổi. Nhà cậu ta ở tỉnh. Nhưng khác với những thằng bạn sống xa nhà, chịu thiếu thốn và trong đầu luôn âm vang từ “tiết kiệm”, Xuyen sống khá thoải mái. Cậu ta dùng thẻ ATM, thường xuyên đổi mobile loại mới nhất. Trong lớp, bài vẽ của Xuyen nổi bật lên bởi lối vẽ tỉ mỉ trau chuốt. Thậm chí, đôi khi nhìn chúng, tôi bực bội. Cảm giác giống như lúc này đây, khi tôi nhìn đôi giày trắng tinh, mũi vênh lên mà cậu ta đang đi dưới chân. Ồ, chỉ là cảm giác thoáng qua thôi! Tôi cũng đâu có tử tế gì. Thế mà toàn cái kính với đủ thứ vật vãnh.

Căn hộ ba phòng, sàn lót gỗ. Phòng khách có một cái TV to tướng và một ô cửa sổ to không kém. Đứng từ đây, tôi nhìn thấy dòng sông phía Đông thành phố. Một dòng sông màu xám bạc, với những chiếc thuyền bé xíu, trầm nâu, trôi lững lờ. Gần hơn, ngay dưới tầm mắt, các vòm cây cổ thụ căng phồng, như sắp vỡ bùng ra thành vô số đám khói hình nấm. Ô tô và xe máy nối nhau lao vun vút trên đường, hết như các mô hình đồ chơi... “Này, nhà của cậu thật tuyệt!” - Tôi nói to với Xuyen đang cúi húi trong bếp. Cậu ta ngẩng đầu, nhìn ra: “Căn hộ này không phải nhà của tôi đâu!”. Tôi thoáng bối rối: “Cậu thuê à? Chắc là đắt lắm. Chỗ tớ ở trọ là cái nhà kho vứt đi, thế mà cũng 600 ngàn một tháng rồi”. Xuyen không trả lời, chăm chú nấu nướng trong bếp. Tôi ngắm qua vài khung tranh treo tường. Hộp xúp Campbell -phiên bản bức pop art nổi tiếng của Warhol, vài khung kính lồng các bản vẽ thiết kế phái siêu cấu trúc của kiến trúc sư Maki. Tất cả đều tinh tươm và sáng bóng. Bất giác, tôi nhận ra ở góc khung kính bức pop art, gần một bức ảnh nhỏ. Một gia đình, đứng trước rẫy cà phê. Phải chăm chú, tôi mới phát hiện ra Xuyen. Cậu ta trắng trẻo hơn so với mấy đứa em đi chân đất, vẻ mặt bối rối của người lần đầu đứng trước ống kính. Xuyen mang mì xào và thức ăn ra phòng khách. Cậu ta nhìn lướt qua tôi, giải thích: “Ảnh chụp lâu rồi. Trước khi tôi xuống thành phố thi đại học. Đã mấy năm nay, tôi không về nhà...”

Chúng tôi ngồi trên sàn gỗ. Tôi ăn thật ngon miệng. Xuyen lấy trong tủ lạnh chai bia, mở cho tôi. Cậu ta

uống nước lạnh. Vừa ăn, tôi vừa kể cho cậu ta nghe vụ mất sạch tiền trên xe bus, diễn tả gương mặt bà chủ nhà trọ tàn nhẫn tống cổ tôi đi. Xuyên hỏi:

- Tại sao Huy quyết định nhảy ra ở trọ trong khi có thể bầu chặt gia đình?

- Vài chuyện rắc rối của ba mẹ khiến tớ đau đầu. Bà chị tớ thì cư xử không giống người bình thường. Mà này, để bắt đầu một quyết định nào đó, bao giờ cũng cần vài lý do lọt tai, phải không? Thật sự, tớ nghĩ đến việc sống tự lập từ lâu và phải thực hiện ngay trước khi kẹt cứng trong thói quen ăn bám. Bây giờ hơi khó khăn với một thằng thiếu kinh nghiệm như tớ. Nhưng rồi sẽ ổn hết.

- Huy bỏ nhà đi dễ dàng, vì mọi thứ trong cuộc sống Huy đã diễn ra một cách dễ dàng. Tôi ngược lại. Tôi muốn được gần bố, được ấm áp - Xuyên lại nhấp chút nước lạnh, hỏi tiếp - Có bao giờ Huy cảm cảm giác được thương yêu chưa?

- Tớ rất thương con nhóc em ruột. Nó cũng yêu quý tớ kinh khủng.

- Một đứa em gái đôi khi không đủ. Tình cảm gia đình, tốt đấy, nhưng tôi chắc chắn người ta luôn cần một cái gì đó lớn hơn.

Không nắm rõ lắm ý của Xuyên, tôi nói vớt vát:

- Con em của tớ nó bé bỏng lắm. Hình như nó giống như tớ ngày xưa, nhưng nó vẫn là nó. Con bé rất khá. Nó luôn nói thật ý nghĩ của nó, bất kể điều đó có thể gây nguy hiểm, làm cho nó bị trừng phạt bằng roi vọt. Nghĩ về con bé, tớ không sao sống tệ bạc cho được...

Xuyên vẫn lắc đầu, mỉm cười thờ ơ:

- Tôi đang nghĩ về điều khác cơ. Hơi ấm của một người khác, đến từ một nơi hoàn toàn xa lạ, vào một thời điểm đầy bất ngờ. Với một người lạ, rồi trở nên thân thương, người ta có thể phơi bày hết bản thân mình, không phải giấu diếm gì cả. Cho dù đó là bí mật kinh khủng nhất. Huy đã trải qua điều ấy bao giờ chưa?

Thú thật, càng nghe Xuyên, tôi càng khó nắm bắt những ẩn ý trong lời nói của cậu ta. Chắc cũng như tôi, cậu ta hay suy nghĩ, sắp xếp chúng thành những hình ảnh rõ ràng, gần gũi với cậu ta, nhưng lại xa lạ với một kẻ lần đầu tiên lắng nghe như tôi. Uống cạn chai bia, tôi nhìn quanh căn hộ, tò mò hỏi cho có chuyện:

- Cậu sống ở đây một mình ư?

- Cũng không hẳn - Sau khoảng im lặng nặng nề khó hiểu, cậu ta bỗng nói nhanh - Tôi sống với một người bạn lớn tuổi hơn. Anh ta thuê căn hộ này cho tôi. Thỉnh thoảng anh ấy ghé qua đây.

- Cậu là gay ư? - Tôi buột miệng - Mối quan hệ của hai người là tình yêu ư?

Xuyên gật đầu, lơ đãng nhìn đâu đó, chừng như không thật vững tin. Thật may là tôi không cảm thấy gì trong tay để đánh rớt. Tôi cũng không tái mặt đi như đồ ngốc mặc dù hiếm khi nào tôi bàng hoàng đến vậy. Mỗi người có một lựa chọn riêng. Tôi chúa ghét những kẻ tự mình là hoàn hảo, luôn cao giọng phán xét hoặc cười nhạo người khác. Nhưng, chấp nhận một sự thật ở ngay đối diện thì cũng chẳng mấy dễ dàng. Chúng tôi quay sang chuyện khác. Những câu nói sau đó bỗng nhiên rời rạc, không thể gắn kết với nhau. Xuyên hỏi: "Huy mệt phải không? Vào phòng tớ mà ngủ một lúc!". Quả thật, tôi cũng rất mệt. Tôi vào phòng ngủ. Tiếng máy lạnh êm ru. Ngả lưng xuống nệm, tôi mau chóng chìm vào giấc ngủ nặng trĩu.

Một cảm giác chạm nhẹ mơ hồ phớt qua má tôi. Một hơi thở ấm. Một bàn tay lướt qua lưng. Tôi mở choàng mắt. Gương mặt Xuyên rất gần, đôi mắt cậu ta cúi sát mặt tôi, như lục tìm một thứ gì đó. Tôi sợ hãi ngồi bật dậy. Bàn tay Xuyên bầu chặt vai tôi, ghì xuống. Cậu ta thở dốc, nói dồn dập: "Ở lại đây. Nhé. Tôi buồn lắm. Tôi cần được thương yêu thật sự. Huy cũng thế. Nhé!". Nhanh hơn ý nghĩ, tôi cung tay, dấm mạnh vào giữa mặt Xuyên. Cậu ta ngã vật ra, đập đầu vào thành giường. Nằm bất động. Tôi lao ra ngoài phòng khách, chộp lấy quai ba-lô, mở tung cửa, lao ra ngoài hành lang. Tôi bấm liên hồi nút thang máy. Cái thang chết tiệt chậm rì. Tôi chuyển hướng, chạy như điên xuống bảy tầng thang bộ. Hình ảnh gương mặt tái xanh, cái mũi chảy máu, đôi mắt mở to nhìn trần, ánh nhìn trống rỗng buồn thảm của Xuyên nhấp nhô trước mắt tôi. Xuyên, tớ xin lỗi. Tớ hiểu tình thế của cậu. Tớ cảm thông nỗi buồn của cậu. Nhưng tớ không thể chia sẻ nhiều hơn...

Tôi lấy lại nhịp thở và vẻ mặt bình thường khi đi bộ ra ngoài khu vực chung cư. Ở một tiệm điện thoại di động gần đây, tôi ghé vào, bán cái mobile còn khá mới. Số tiền đủ cho tôi trả tiền cọc ba tháng thuê nhà. Tôi đi bộ một lúc thì đến trạm xe bus, đứng tuyến về nơi tôi thuê trọ. Chiều muộn. Xe trống trải. Gió thốc qua cửa, lùa vào mặt tôi lạnh toát. Tôi nhìn ra ngoài xe. Bên trái là những toà nhà trong khu đô thị mới xây. Bên phải là dòng sông. Xe chạy rất êm, có thể nghe thấy tiếng nước khe khẽ vỗ vào bờ kè bê-tông. Vài chiếc xà-lan chở cát chậm chạp trôi qua. Một chiếc thuyền nhỏ như những chiếc lá trôi dạt. Vài bóng đèn vàng và đỏ chớp nháy bên hông các xà-lan nặng nề, hắt các vệt sáng xuống mặt nước đỏ sẫm đang chuyển qua tím biếc. Khi xe bus chạy qua hết đoạn đường viền theo dòng sông thì bóng tối đã căng phồng. Hình dáng vòng cung của cây cầu khổng lồ vắt qua hai bờ sông in hằn lên nền trời đen mịn như nhung. Những dãy nhà và khu biệt thự mở đèn sáng choang. Trên đường vào thành phố, xe tải, xe hơi và xe máy lao vun vút.

Lúc tôi nhảy xuống xe, một hành khách bước lên. Gương mặt thoáng qua, quen thuộc. Cô gái áo khoác jean đã đánh cắp ví tiền của tôi! Tôi hét lên, đuổi theo. Nhưng cái xe bus đã lặn bánh, hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

3. Chương 4

Chương 4

Suốt một tháng, tôi khá thanh thoi. Buổi sáng, tôi đến trường học vài môn lý thuyết. Buổi tối, lụi hụi vẽ bài. Thời gian còn lại giành cho những việc vặt vãnh. Lần đầu tiên trong đời, tôi mó tay vào dọn vườn, cọ sạch các mảng rêu bám trên tường rào. Khoảng sân nối giữa căn phòng tôi ở và ngôi nhà chính phủ đầy lá rụng. Nhìn qua thì hay hay, thậm chí những đêm gió, lá khô xào xạc bật tận khiến tôi ngỡ nằm trong rừng già. Tuy nhiên, ban mai nọ, khi tôi lếch thếch đi ra vòi nước rửa mặt, một con rắn xanh lao vút qua chân. Thoảng chớp, nó biến mất trong lớp lá, không tăm tích. Con rắn giống như một mối đe dọa nhỏ nhất. Hoặc quên bằng nó đi. Hoặc phải làm một gì đó rõ ràng, chứ không thể duy trì tình trạng sống chung và nơm nớp âu lo. Bỏ ra một buổi sáng chủ nhật, tôi dọn sạch lá khô, đào một cái hố trong góc vườn và nỏ lửa đốt. Cột khói trắng âm ỉ bốc lên cả ngày. Qua tấm màn cửa sổ vạch hé, bà chủ nhà quan sát các trò tôi làm. Con chó phốc chạy quanh cái hố, sủa nhặng. Khoảng sân xám xanh lâu nay như mặt biển mùa đông. Căn phòng tôi ở là hòn đảo trôi dạt. Khi lớp lá bị bóc đi, vẻ đẹp xưa cũ khơi gợi nhiều tưởng tượng huyền hoặc cũng biến mất. Không đẹp. Không còn lãng mạn. Nhưng sạch sẽ và bớt nguy hiểm. Dù sao cũng phải chọn lựa. Không thể nào có được tất cả mọi thứ.

Đạo gần đây, tôi sống dưới nhiều áp lực. Tiền bạc biến thành nỗi lo khủng khiếp. Sáng thức giấc, việc đầu tiên là chộp lấy cái quần jeans, dốc hết các đồng xu và tờ bạc nhăn nheo ra bàn, đếm. Trước kia, chẳng bao giờ tôi bận tâm tiền bạc. Nếu hết, chỉ nói qua với ba mẹ, tôi sẽ có ngay một khoản đủ dùng vài tuần. Tôi cũng chẳng tiêu xài gì nhiều ngoài mua sách và đĩa nhạc, thì thoáng ngồi cà phê với đám bạn. Nhưng giờ đây, thật mệt mỏi, tôi bắt đầu phải tính toán từng xu. Nếu một ngày tôi không phải đến trường, tôi sẽ dùng tiền vé xe bus để mua vài quả trứng hoặc ăn sáng một cái bánh mì to hơn, nhiều pa-tê hơn. Giờ giải lao ở trường tụi bạn kéo xuống căn-tin nốc đủ thứ, đánh chén đủ thứ. Tôi ngồi im trên lớp, cảm mũi vào giáo trình... Toàn những chuyện vụn vặt chẳng ra làm sao. Nhưng thật kinh khủng, chúng choán đầy suy nghĩ, khiến tôi mệt chưa từng thấy. Bề ngoài tôi vẫn vậy. Nhưng bên trong, sự thoải mái và tự tin của tôi đã mất. Một buổi sáng, gạt hết nắm tiền lẻ xuống sàn nhà, tôi bỏ ra đường.

Công ty chị tôi làm việc liên tục xe ra vào. Những gã quản lý nước ngoài mặt lạnh lùng, diện những bộ suit xám thật mát. Các nhân viên người Việt thắt cravat lụa, đáng vẻ đảm chiêu. Tất cả đều bận rộn, hoặc ra về bận rộn. Chẳng ai buồn chú ý đến một tên vô công rồi nghề lãng vãng gần cổng. Chờ rất lâu, vẫn không thấy chị Minh, tôi lủi thủi bỏ về. Bỗng, trườn lên vỉa hè một cái ô-tô BMW. Vỏ sơn bạc. Kính đen sẫm. Chà, đường lượn mũi xe mới tuyệt chứ. Hẳn cái gã chết tiệt thiết kế mẫu xe này đã mơ đến một quả đĩa bay. Tôi ngấm từng chi tiết xe, tràn đầy thần phục. Cửa sau bật mở, êm ru. Một đôi chân dài màu nâu. Chiếc váy xám thanh lịch. Rồi chị Minh bước xuống. Giá có một thiên thạch choảng xuống đầu lúc ấy, tôi

cũng không ngạc nhiên đến thế. Gã tài xế bấm còi, để tôi biến đi cho khuất mắt, không cản đường. Nhưng tôi vẫn đứng im, há hốc miệng, như thằng ngốc thứ thiệt. Nhận ra tôi, chị Minh cũng sững sờ, gò má tái nhợt dưới lớp phấn da cam. Có lúc, tôi ngỡ chị tôi sẽ quay lại xe, đóng sầm cửa, phóng đi. Nhưng rồi lấy lại bình thần trong chớp mắt, chị tôi búng nhẹ ngón tay, ra hiệu: “Theo chị, nhanh lên!”. Chị tôi rảo những bước dài, đi về hướng một quán điểm tâm hạng sang. Tôi thọc tay vào túi quần, lê bước cách quãng phía sau, ỉu xiu và buồn bã.

Chị Minh chọn bàn gần cửa sổ. Cái bình đất nung dỏm dáng cắm hoa cúc đặt giữa khung gỗ. Mùi lá hăng hắc. Rèm cửa trong suốt, sạch sẽ. Những gương mặt chung quanh thờ ơ mỉm cười, khoan khoái và no nê. Mọi thứ đột nhiên chìm vào màn khói xám. Các hình ảnh nối tiếp, hết trong bộ phim ngợi ca sự no đủ và an toàn vĩnh cửu. Trước kia bao nhiêu lần tôi ghé chỗ này, hồ hững, vô tư lự. Chẳng bao giờ tôi quan tâm mình ăn gì, cũng như chưa bao giờ tôi biết sẽ phải đương đầu khó khăn vô vàn ra sao nơi thế giới ngoài kia. Vậy mà giờ đây, mùi thức ăn làm tôi ruột gan tôi nhói đau. Trong đầu tôi, bám đầy các lo lắng kỳ quặc: Làm sao có thể ở trọ trong thời gian sắp tới. Khi món tiền cuối cùng bán cái mobile hết đi, tôi sẽ kiếm miếng ăn bằng cách nào...

- Em đói lắm, đúng không? - Chị Minh nhìn tôi qua miệng cốc cà phê.
- Gần một tháng, em không ăn cơm. Toàn mì gói và bánh mì - Tôi thú nhận.
- Muốn về nhà chưa? - Chị hỏi thẳng thắn, không bày tỏ lòng xót thương.
- Em không nghĩ đến chuyện ấy! - Đột nhiên, giọng tôi cứng lại.
- Không nên cố chấp. Mọi người sẽ xem như chưa có gì xảy ra.
- Nhưng em biết, có nhiều thứ đã xảy ra.
- Chị sẽ không kể lể thời gian qua gia đình đã nghĩ gì, đã lo lắng thế nào. Okay! Nào nói đi, em tìm chị có việc gì?
- Em cần một ít tiền! - Tôi nuốt nước bọt, nói khó khăn.

Chị mở ví, đếm nhanh vài tờ bạc lớn, gấp nhẹ, đưa cho tôi.

- Thật khoái khi có nhiều tiền! Đi lại bằng BMW càng dễ chịu hơn. Nhảy xe bus và chen chúc vào giờ cao điểm không hay ho chút nào! - Tôi nhận xét thành thật.

Chị im lặng, gương mặt tối sầm trong phút chốc.

Thức ăn mang ra. Mình tôi hai suất. Tôi chăm chú ăn, gắng giữ không cho khớp tay run lên. Một cú điện thoại gọi đến. Chị Minh trao đổi bằng tiếng Anh. Tôi hiểu loáng thoáng. Cuộc hẹn nào đó tối nay, ở Jazzy Garden, nơi tụ tập của giới làm ăn.

- Chị đã phát điên lên khi không liên lạc được với em. Mobile đâu? Tại sao da em tái mét thế kia? Em thiếu thốn những gì? - Chị Minh ném về tôi những câu hỏi, tiếp tục nhìn tôi như quan sát một tiêu bản ngâm phooc-môn trong phòng thí nghiệm.
- Em chỉ cần một PC mà thôi. Để vẽ, và viết linh tinh. Thú thật là em không lường trước khó khăn khi các máy móc tiện nghi biến mất khỏi đời sống.

Cái lap-top cũ chị vẫn dùng được nhấc ra khỏi cặp. Thu hết dữ liệu vào USB, rồi chị Minh quàng dây đeo cặp đựng lap-top qua vai tôi, lăm lăm:

- Giữ lấy mà dùng!

Chị đưa tôi thêm chìa khoá và giấy tờ xe máy, bảo tôi lát nữa ghé vào nhà xe công ty chị làm việc. Xe máy của chị lâu nay gửi nơi đó, không sử dụng. Tôi tò mò:

- Đạo này chị đi lại bằng cái BMW rất oách đấy ư? Của ai thế?
- Một người bạn trai. Chị quen biết người ấy thời du học. Anh ta về nước mở công ty đầu tư tín dụng. Chị làm part time ở bộ phận kiểm soát tài chính. Làm vào buổi tối. Ban ngày, chị vẫn đi làm văn phòng cũ... Từ lâu rồi, anh ấy quý mến chị. Hơi đặc biệt một chút.

- Chị bắt đầu công việc mới khi nào? - Đầu ngón tay tôi lạnh như kim châm.
- Khoảng một tháng nay. Khi em bỏ đi, chị cũng chợt nghĩ cần làm một điều gì đó, giống như tạo ra một sự thay đổi...
- Ba mẹ biết mối quan hệ này chứ? - Tôi thô bạo cắt ngang lời chị.
- Không biết. Vì anh ấy hiện đã có gia đình. Họ ở xa! - Chị nói rất nhanh, không nhìn tôi nữa.
- Tình yêu ư?
- Chị không chắc chắn, Huy ạ. Nhưng, đôi khi, chị rất sợ cô độc.
- Chị thích những thứ anh ta mang đến. Như cái BMW ấy, phải không? - Tôi hỏi tàn nhẫn.

Chị nhìn lơ đãng qua vai tôi, nhẹ nhàng gật đầu. Ngón tay tôi. Bàn tay tôi. Cánh tay tôi. Rồi cả người tôi lạnh toát, tê dại. Khác nào một con rắn lục lao đến tôi, bắt thần mỗ mạnh, nọc độc đang thấm vào mọi góc ngách sâu thẳm dưới da. Tôi nhớ đến Xuyên. Tôi nhớ mùi thơm tàn úa bao quanh cậu ta. Cái mùi thơm ấy cũng phảng phất lúc này đây. Tôi nhìn chị tôi. Đẹp đẽ. Học giỏi. Hiểu biết mọi thứ. Từng can đảm làm trái ngược những điều tầm thường xung quanh. Thế mà...

Như một tên điên, tôi quờ tay chộp lấy bình đất nung, ném choang. Những người trong quán ngoảnh nhìn. Tôi cóc cần. Tôi muốn đập vỡ mọi thứ. Tôi muốn rú lên man rợ. Tôi muốn chết quách đi cho xong. Một gã phục vụ to béo nhào đến, chộp cổ tôi. Gã vặn vai tôi đau điếng. “Dừng, em trai tôi đấy!” Chị Minh lên tiếng. Không! Thêm muốn được gào lên gần như vỡ tung trong tôi. Bàn tay sức mùi dầu của gã phục vụ bịt chặt miệng làm tôi gần như nghẹt thở. Nhưng, đột nhiên, nhanh đến không ngờ, tôi bình tĩnh trở lại. Tôi vùng ra khỏi bàn tay to béo. Rút cuộn tiền chị cho ban nãy, tôi đặt lên bàn. Tôi nhặt chìa khoá và giấy tờ xe. Tôi đeo lại cái cặp lap-top. Những thứ đồ cũ giờ đây chị đâu cần đến nữa. Tôi lảo đảo rời quán. Chóng mặt khủng khiếp.

Ở khúc quanh vắng lặng, đầu gối của tôi bỗng run lên bần bật. Hệt như ngày còn nhỏ, đi chơi về đột ngột cảm nắng. Tôi vịn tay vào bức tường. Một cái gì đó dâng lên trong lồng ngực tôi, đau đớn quá. Tôi úp mặt vào một bức tường. Chua xót. Cay đắng cùng tận. Lần đầu tiên, kể từ khi rời nhà đi, tôi bật khóc...

Ừ, tôi sẽ không xin xỏ cậy nhờ ai nữa. Tôi cần tự kiếm công việc nào đó để sống. Tôi sẽ sống được, bằng chính sức tôi. Nghĩ thế, mà sao những hạt nước mắt to vẫn mãi ứa ra, nặng trĩu.

4. Chương 5

Chương 5

Trong đám đồ cũ từng nhét trong kho, là căn phòng tôi ở bây giờ, có một chiếc TV nhỏ dính đầy bụi. Tôi hỏi ý bà chủ nhà rồi tự mày mò sửa chữa. Sau một tuần, nó hoạt động trở lại. Buổi tối, tôi ngồi dưới sàn, chăm chú theo dõi tất cả các bản tin thời sự thế giới. Một cuộc sống bên ngoài đổ ập vào. Các thông tin chiến sự, đủ thứ thảm hoạ động đất bão lụt như các đợt sóng liên tục, nhận chìm tôi xuống tận đáy căng thẳng và buồn bã. Chỉ là chuyện của người ta thôi mà. Dính líu gì đến tôi đâu. Chỉ cần tôi tự vạch ra một đường biên, xây lên một bức tường kính trước mặt, thì tôi sẽ ổn thoả hết mà. Tôi tự trấn an. Nhưng cái đầu óc lộn xộn và quả tim hay xúc động ngổ ngẩn của tôi chẳng biết cư xử cho phải lẽ. Chúng làm tôi thất đau. Mấy lúc như thế, tôi tắt phụt TV, đóng sập lap-top, úp mặt vào gối, run bần bật. Tôi được sinh ra để làm gì chứ? Liệu tôi có thể tự điều khiển cuộc sống của tôi ra hồn không? Điều gì chờ tôi phía trước? Nếu tình trạng trống rỗng vô tích sự này tiếp diễn, tôi chết quách đi có lẽ hữu ích hơn cho trái đất vốn đã quá dư thừa các sự kiện chẳng ra gì. Một buổi tối, gần như sắp nhào đầu từ chặc cây mạn xuống khoảnh đất phủ đầy nhụy hoa lá tả trắng xoá, tôi chợt choàng tỉnh. Những vấn đề choáng mạnh vào tôi, khiến tôi đau nhói thật ra đến từ những người khác. Là chị Minh, là Xuyên, là cả cô gái chết tiệt đã đánh thố ví tiền. Gục ngã vì những điều bên ngoài ấy thật không ra sao. Cái chính là tự sắp xếp, giải quyết được những vấn đề ngay trong tôi. Ừ, nếu không, tôi sẽ biến thành kẻ xa lạ với chính mình. Thoát ra khỏi tình trạng mất phương hướng, trước tiên tôi cần tìm việc làm. Bất kể một việc gì đó. Để không rảnh rỗi nghĩ ngợi mà phát điên lên. Và để có tiền mà sống cái đã.

Các ngày cuối tuần, thi thoảng bà chủ nhà nhờ tôi chở trên chiếc xe máy đến một siêu thị trong khu trung tâm. Hoàn toàn hài lòng về việc được đưa đón an toàn, bà cho phép tôi sử dụng chung cái tủ lạnh to tướng phía sau nhà bếp. Tôi chẳng có gì để cất vào tủ ngoài vài chai nước lọc và một cái hộp nhôm đặt trên ngăn đá để có đá lạnh. Từ cái công việc vụn vặt này, tôi chợt nghĩ ra tôi có thể kiếm tiền từ chiếc xe.

Một buổi tối, thu hết can đảm, tôi thay bộ quần áo sạch sẽ dễ coi nhất. Chiếc xe Viva ban chiều đã được chùi rửa sạch, bóng loáng lên như một con ngựa nhỏ, lo lắng đứng nép dưới gốc mạn, chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra. Cách cái xe bán thuốc lá và kẹo chewing gum một quãng, tôi gạt chống, ngồi trên yên, chống cằm. Mắt dán chặt vào từng bóng người đi bộ lướt qua trên hai bên vỉa hè, tôi bắt đầu một niềm hy vọng kiên nhẫn, chờ đợi người khách đầu tiên.

Suốt ba ngày liền, tôi đợi như thế. Ngồi im quan sát, tôi phát hiện ra có rất nhiều người sử dụng xe ôm. Tuy nhiên, bọn họ luôn có các mối xe quen thuộc. Không ai để ý đến tôi cả. Tôi bồn chồn, đôi lần muốn lên tiếng chào mời một ai đó khá dễ. Thế nhưng câu nói mãi mắc kẹt trong cuống họng. Một lần nọ, một mồi và thất vọng, tôi lấy tiền lẻ, số tiền mà tôi xếp sẵn trong túi áo chemise, làm tiền trả lại nếu có khách hàng trả giấy bạc lớn, mua một cây kẹo chewing-gum. Cô bán hàng sún răng nhìn tôi ngờ ngợ, cười khoe hàm răng sún mất hai chiếc, hỏi tò mò:

- Đứng đây hoài chi vậy cưng?

Tôi so lệch một bên vai, hất đầu ra sau và hơi nheo mắt, điệu bộ mà tôi xem chán chê của các tay anh chị trên phim Hàn, răng lấy giọng hồ hững:

- Cưng cái gì! Chị biết tui bao nhiêu tuổi rồi không?

- Trời, dữ dằn vậy đa! - Tiếng kêu vang lên, nghe tựa luồng gió phào ra từ ô cửa sổ mất cánh - Mà nói thiệt đi, cậu đứng đây mấy hôm rày. Chờ ngóng ai vậy?

- Chờ khách! - Tôi đáp tỉnh rụi.

- Khách gì? - Đôi mắt đối diện trợn lên.

- Khách xe ôm chứ khách gì! - Tôi gắt. Chợt, tôi phát hoảng, lạnh toát lưng. Lẽ nào chị ta tưởng tôi là một gã chết dấm biến thái đứng chờ đón khách đêm ư?

- À, ra vậy ta? Hí hí! - Chị bán hàng vỗ lỗ. Rồi chị ta ngoẹo đầu, cười ngất nghêo, không sao ngừng lại được. Rồi chị ta đột ngột ngừng lại, ngó tôi lom lom, nhận xét - Cậu trông như vậy, ai muốn cậu chạy xe ôm!

- Vậy phải làm sao? Chị giúp em đi! - Tôi đề nghị.

Chị sún răng biến vào hẻm nhỏ bên kia đường. Mười phút sau, chị hiện ra, đi cùng người đàn ông gầy gò, cao lêu khêu, đôi vai thẳng kỳ quái như được nẹp bằng thanh tôn. Ông ta nhìn lướt qua tôi, nói một câu duy nhất qua kẽ răng: “Theo tao!”.

Khách đi xe đầu tiên của tôi là một người đàn ông bán bưu thiếp và xâu móc chìa khoá ở vỉa hè ban đêm cho dân Tây bụi. Mái tóc toả mùi dầu sáp cũ kỹ, ông ta bắt chuyện với tôi, các câu nói đều có pha đôi ba từ tiếng Anh hay tiếng Pháp, nghe thật quái gở. Sau đó, khi tôi còn lảng cháng gần vỉa hè, một chị khoảng 30 tuổi đeo kính trắng, trông như một cành cây héo úa, tay và vai khô khăng, nhưng lại diện một cái áo lộng lẫy hở lưng thật rộng vẩy xe tôi, yêu cầu tôi chở đến điểm diễn cách đây 3 cây số. Chị ta cười khàn khạch khi tôi giật thót, biết chị là một violinist kỳ cựu. “Thỉnh thoảng tôi có hát! Nhạc jazz hần hoi nhé. Nhưng chỉ những dịp thật đặc biệt!”. Tôi hỏi chị ta có hát được vài bài của Elia không. Ô, ca sĩ mà chị ta mê thích nhất. Giá bà ta còn sống, chị cảm thấy cuộc sống công bằng hơn nhiều. Chị này có lẽ hơi khùng. Tôi nghĩ. Tuy nhiên, cảm giác căng thẳng và ngượng ngùng cũng bay biến dần theo những mẩu đối thoại không đầu không đuôi.

Tới nơi, violinist tàn héo trong các quán nhạc đêm trả cho tôi gấp đôi số tiền công mặc cả lúc đầu. “Hút không?” - Chị ta chìa ra một hộp thuốc lá trắng. Tôi lắc đầu. Đôi môi tô son đỏ thẫm, trong bóng tối gần như màu đen, nở một nụ cười thoáng qua. “Diễn xong ở đây, chị có đi đâu nữa không? Em chờ ngoài này nhé!” - Tôi đề nghị. Chị ta không trả lời, quay lưng, biến mất sau cánh cửa gỗ mở hé của quán nhạc. Tôi dự định sẽ ngồi trên vỉa hè chờ violinist kỳ quặc ấy, chờ chị ta về. Tôi không muốn nhận quá nhiều tiền

ngoài công sức của mình. Mặt khác, tôi cũng không phải chạy rong ngoài đường làm chi, vừa mệt, vừa hít bụi, lại vừa tốn xăng.

Tôi gạt chống xe, ngồi co chân trên yên. Bỗng, từ trong một góc khuất cầu con hẻm nhỏ, mấy người đàn ông từ đâu ào tới, vây quanh. Gương mặt họ nổi lên trong bóng tối như các đầu tượng điêu khắc bằng đồng thau bị gò gẫm, cách điệu quá tay. Hoặc quá gầy, hoặc quá xương xẩu. Hầu hết đều đen bóng. Cánh xe ôm khu vực này. Thoáng nhìn tia mắt vắn lên và những nắm tay siết lại của họ, tôi hiểu ngay tình thế nguy hiểm sắp rơi vào. Luống cuống vạy khoá, tôi rồ ga, phóng ào đi. Gió đêm quất vào ngực tôi, lạnh nhói.

Đêm đó, xe tôi còn đón thêm người khách nữa. Một gã châu Á sắc mùi rượu. Một anh chàng hơn tôi vài tuổi, bước ra từ một sàn nhảy. Anh ta không có mùi rượu, nhưng chân đi cũng không vững. Có lẽ anh ta chơi thuốc lắc. Bọn họ trả công cho tôi không tệ. Cuộc sống về đêm. Các vệt màu sắc sỡ pha màu bóng tối. Bao nhiêu mùi vị của người, của những khối không khí tản mát lúc rời rạc, lúc trộn nhập vào nhau. Các giọng nói vươn ra từ gương mặt nào đó, những âm thanh vô số thoát ra từ một góc ngách chẳng thể ngờ được... Hết như về đêm, thành phố biến hình. Vẫn những tên đường, những địa điểm đã thành cột mốc trong trí nhớ. Nhưng nó bỗng trở nên hoàn toàn xa lạ. Và tôi buộc phải lần mò, học quen với nó lại từ đầu.

Hơn một giờ sáng, tôi về đến con hẻm ở trọ. Một con mèo đi ung dung trên hàng rào. Bóng đèn xe tôi phốt qua lớp lông đen mun của nó. Một bác bảo vệ đi làm về, vắn đội cái mũ sùm sụp, chạy chiếc xe máy đời xưa cũ, bóng đổ dài. Chị sún răng vừa thổi tắt ngọn đèn dầu châm thuốc, dọn dẹp xe hàng. Tôi rẽ xe chậm lại, tấp vào lề, toan nói với chị ta vài câu cảm ơn thì người đàn ông cao lêu khêu có đôi vai nẹp nhôm hiện ra.

- Tối nay được nhiều? - Giọng ông ta đều đều.
- Một trăm năm mươi ngàn. - Tôi thử mỉm cười, lúng túng.
- Nộp tao trăm tư!
- Sao lại vậy? - Tôi thốt lên, sau một quãng im lặng sững sờ.
- Tiền bãi. Tiền công tao dặt mày vào nghề!
- Không... À, tôi sẽ đưa. Nhưng ít hơn... - Tôi thì thào.

Người đàn ông im lìm, bước thêm một bước, sát vào tôi. Dáng lêu khêu như một bóng ma đáng sợ. Qua vai ông ta, tôi thấy đôi mắt đau đáu của chị bán thuốc. Tôi chợt hiểu không thể kháng cự. Đánh nhau ư? Có ích gì chứ. Cuộc sống về đêm, một khi muốn gia nhập, thì cũng phải tuân theo những quy luật của nó. Tôi móc hết tiền trong túi áo, chỉ giữ lại tờ mười ngàn.

- Kể từ mai, nếu muốn làm xe ôm ở đây, muốn có khách, muốn không bị tụi khác đập, mỗi ngày mày phải nộp tao hai chục. Hiểu chưa?

Tôi nuốt nước bọt, gạt đầu. Ông ta cùng chị sún răng đẩy xe về nhà. Họ là vợ chồng. Tôi hiểu ra mọi việc. Nhưng, tôi chẳng còn sức lực để ngạc nhiên nữa.

Tôi trở thành người chạy xe ôm buổi tối. Tôi để mặc cho con Viva dính bùn đất bẩn thỉu. Tôi buộc cái áo mưa trên đuôi đèn, dấu hiệu rõ nhất để khách biết tôi là xe ôm chuyên nghiệp. Gã cao kều vẫn thu tiền đều đặn của tôi. Gã ta giới thiệu tôi mỗi chạy xe đều đặn, mỗi tuần bốn buổi đưa đón một bà giáo dạy tiếng Nhật ở trung tâm ngoại ngữ. Tiền công tháng cố định 300 ngàn đồng. Bà giáo biết tôi còn đi học, hứa hẹn sẽ thưởng thêm nếu tôi đưa đón cẩn thận và đúng giờ. Tuy nhiên, có lần bà ốm, nghỉ hai buổi, khi trả lương, bà tự trừ trước của tôi 50 ngàn đồng. Tôi định nói với bà ấy rằng theo quy tắc, bà ấy tự nghỉ, thì vẫn phải trả đầy đủ lương cho tôi. Nhưng việc tranh cãi với một người lớn tuổi hơn, lại luôn nói những điều cao quý, chỉ vì vài chục ngàn đồng khiến tôi ngán ngấm. Nếu bảo tôi không thất vọng tí chút thì là bốc phét. Tôi kiếm gã cao kều, trả tiền cô trước khi bị hăm dọa. Gã ta bảo tôi cất đi. Gã không lấy khoản tiền đó. Coi như có việc thì giúp nhau, gã nói. Vậy đấy, lơ láo ra đời, ngay chuyện nhỏ nhặt như tiền bạc, cũng đã bao nhiêu chuyện lạ lùng không thể biết trước. Chỉ có sống trong đó, lặn hụp vào, và gắng mà nhớ lấy.

Giữa tuần, tôi đón người khách cuối cùng vào khoảng hơn 12 giờ khuya. Thật may mắn, anh ta cho địa chỉ gần nơi tôi trọ. Theo hướng dẫn của anh ta, tôi rẽ vào một con đường nhỏ vắng lặng. Ngay khi dừng lại, tôi cảm nhận một cú đập mạnh phóng đến từ phía sau. Một cách vô thức, tôi nghiêng người qua bên trái, theo

chiều thuận của tôi. Cú đập sượt qua, nện vào vai tôi đau điếng. “Cướp xe!” - Tôi gào lên, ngoảnh lại. Cú đâm nữa, trúng gò má. Mắt tôi tối sầm. Tôi nắm chặt chìa khoá trong lòng tay, giữ chặt cổ xe. Thêm một cú đá vào sườn. Gã khốn kiếp này mới mạnh làm sao. Xương tôi kêu lên răng rắc, như bị bàn tay khổng lồ bóp nghiền. Tôi học lên, khuyu xuống. Tiếng la to thất thanh của ai đó xé toạc bóng tối. Tiếng chân người bỏ chạy. Vị mặn của máu trào lên trong miệng. Trời đất quay tròn. Gần như tôi xỉu đi vì đau. Rồi, tựa làn sóng từ xa dội đến, tôi cảm nhận một làn hơi ấm nóng. Mùi bàn tay thoảng nhẹ. Cảm giác mềm mại nào đó của một bộ ngực, thật lạ lùng. Có lúc, tôi ngỡ như con người tôi được tạo ra bởi máu và những dây thần kinh ấm áp. Tôi dần dần tỉnh táo hơn. Tôi mở to mắt. Trên cao, trời đêm mượt như nhung. Gió luồn qua chân tóc. Tôi đang nằm gối đầu trong lòng một cô gái. Cô ta cúi xuống, nhìn vào mắt tôi. Đột nhiên, tôi chóng mặt khủng khiếp. Không phải vì cú đánh của tên cướp xe. Không vì gió lạnh...

Gương mặt cúi xuống nhìn tôi chính là cô nhóc đã đánh thó chiếc ví của cái ngày đã rất xa xăm.

5. Chương 6

Chương 6

Khuya khoắt, đường phố không bóng người. Những tháng cuối năm, càng về đêm trời càng lạnh. Vài miệng cống bốc lên làn khói xám nhạt. Đi qua các vòm cây, không khí về đêm như một dòng nước tinh khiết bé xíu, luồn lách vào phổi, làm dịu cảm giác đập nát trên gò má. Máu vẫn rỉ trong miệng mằn mặn. Nhà trọ cách đây không xa nhưng việc phải cuốc bộ, đẩy theo cái xe nặng trĩu không nỗ được mấy khiến đoạn đường dài ra bất tận. Thỉnh thoảng, mũi chân tôi đá vào một hòn gạch vỡ đau điếng. Âm thanh lọc cọc của cái xe vang động trong đêm tối, nghe khó chịu khủng khiếp. Thế nhưng, điều khiến tôi lo âu hơn cả là cái bóng người im lặng đồ dài, lúc nhô lên phía trước, lúc tuột xuống phía sau ở ngay sau lưng tôi...

Ban nãy, nhận ra cô nhóc ăn cắp, tôi đã phát hoảng, nhắm mắt thêm vài phút lấy lại trấn tĩnh. Rồi tôi vùng dậy, lao đảo tách ngay ra khỏi cô ta. Thật bất ngờ, cô ta hoàn toàn không nhận ra tôi. Tôi chỉ là một trong vô vàn nạn nhân thôi mà. Gương mặt cô gái hiện thoảng qua khi tôi bật lại đèn xe. Đôi mắt to hướng về tôi chăm chú. Một cái mím môi bướng bỉnh kỳ quặc. Dừng lên chiếc xe đồ nghiêng, tôi tìm cách thoát khỏi đoạn đường tối om và cô gái nguy hiểm càng nhanh càng tốt. Đi được một quãng, tôi phát hiện có bóng người bám sát theo sau. Lẽ nào là tên cướp xe vẫn không buông tha tôi. Tôi ngoảnh lại thật nhanh. Bóng người nép ngay vào cột điện. Tôi kịp nhận ra đuôi tóc bay tung lên trong phút chốc. Cô nhóc ăn cắp. Tim tôi đập chậm hơn. Tôi tin mình không để cô gái quái quỷ đẩy vào tình cảnh nguy khốn thêm một lần nữa. Cô nhóc đi cách tôi một quãng. Những bước chân lách thếch. Tiếng giày miết nhẹ trên các phiến gạch vỉa hè. Tôi đẩy xe nhanh hơn. Tiếng chân bước phía sau cũng rảo lên vội vã.

Tôi rẽ vào con hẻm có nhà trọ. Dừng hông bám theo nữa nhé, hời cô gái của bóng tối, hiện thân đáng sợ của những cơn ác mộng. Thế nhưng, đúng lúc tôi thở phào nhẹ nhõm, đuôi xe tôi có người ghì lại, không thể nhúc nhích. Cô gái nhỏ. Cô ta vịn chặt đuôi xe. Ngay dưới vùng sáng của một ngọn đèn đường, cô nhóc đắm đắm nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt to tương ánh lên tia sáng kỳ quặc làm tôi rùng mình. Cô nhóc lên tiếng trước:

- Anh cho em vào nhà được không, Huy?

- Biết tên tôi hỏi nào vậy? - Tôi hỏi, sau hồi lâu nín lặng kinh ngạc.

Không đáp, cô nhóc bước lên gần tôi hơn. Như phép ảo thuật vậy, khi rút tay khỏi túi áo khoác, trong tay cô là chiếc ví da và điện thoại di động. Thật, tên tôi luôn cài sẵn trên màn hình! Cô nàng vẫy vẫy chúng trước mũi. Cả hai thứ đều là của tôi. Miệng tôi đắng ngắt. Cô ta đã móc túi tôi một lần nữa, lúc tôi ngất đi, có lẽ. Tiếng cười khê, nửa van xin, nửa thách thức:

- Đừng sợ. Em sẽ trả lại chúng cho anh. Nếu anh cho em vào nhà. Tên em là Châu. Ban nãy, em bị tống cổ ra khỏi nhà...

Không còn lựa chọn nào khác. Tôi không muốn mất chiếc điện thoại cũng như cái ví đựng tất cả gia sản quý giá. Mặt khác, một khi “nhốt” được cô nhóc trong khuôn viên khu vườn nhà, tôi tin mình sẽ là người làm chủ tình thế. Mọi việc ắt dễ dàng hơn. Tôi phải lấy lại những thứ thuộc về mình. Và trả thù luôn vụ mất cắp khốn khổ còn chưa kịp phai mờ trong trí nhớ.

Tôi mở khoá và đẩy nhẹ cánh cổng sắt, gắng không gây ra tiếng động lớn khiến ai đó thức giấc. Cách đây vài tuần, bà chủ nhà đồng ý trao cho tôi một chìa khoá cổng. Có lẽ tôi đã đủ độ tin cậy với bà cụ chủ nhà đa nghi. Hoặc bà cụ thông cảm với công việc làm đêm của tôi. Chà, nếu như biết tôi dẫn vào nhà một cô gái, dù là kẻ thù của tôi, hẳn bà sẽ giận dữ ngắt xỉu mất. Dường như đọc được ý nghĩ giấu kín của tôi, cô nhóc nhón chân, không gây tiếng động, lình ngay vào trong. Tuy nhiên, cô ta lại hơi hấp tấp khi lao thẳng về phía ngôi nhà lớn. “Xuyt... xuyt...!” - Tôi rít lên như con rắn hổ mang. Cô nhóc Châu quay phắt lại.

- Cô nghĩ với bộ dạng của mình, cô dám lọt vào cái phòng khách đẹp đẽ đây hả? - Tôi thì thào mỉa mai.

- Chẳng lẽ sinh viên bảnh bao như anh lại ở trong cái nhà kho kia ư? - Cũng thì thào, cô nhóc hắt cằm về phía căn phòng tôi ở.

- Sad but true! - Bài rock hay tuyệt của Metallica thật đúng hoàn cảnh tôi lúc này - Nào, bây giờ thì cô ngâm mồm lại và bước theo tôi về cái kho ấy.

Căn phòng không quá bề bộn. Cô nhóc ngồi vào cái ghế bên bàn học của tôi, mở to mắt quan sát những món đồ đạc ít ỏi hình thù quái dị, tìm kiếm một thứ gì đấy.

- Anh có gì ăn không? - Châu hỏi ngay - Em rất đói.

- Cô nghĩ cô là ai? - Tôi xoa nhẹ vết thương trên má, cau kinh.

- Anh nghĩ sẽ ra sao nếu bây giờ em hét toáng lên! - Cô nhóc mỉm cười nhưng tôi thì ớn lạnh thật sự.

- Làm ơn đi! - Tôi xuống nước - Ngồi yên đây. Tôi sẽ kiếm một thứ gì ăn được cho cô.

Tôi ra vòi nước chậm rãi rửa sạch gương mặt bầm tím dính đầy đất cát, rồi đi vòng qua sân, vào gian bếp mở tủ lạnh lấy chai nước và hộp đá. Tôi nhặt luôn một quả táo to tướng trong ngăn trái cây của bà chủ nhà. Như thế, tôi đã biến thành kẻ cắp. Nhưng nếu không làm thế, chẳng có gì để “khóa mồm” kẻ cắp đáng ghét kia. Quay về phòng, tôi đứng ngoài cửa một lúc. Bên trong im lìm. Cô nhóc ngồi co ro trên ghế, gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành. Tôi rón rén tới gần. Ồ, ví tiền và cái di động nằm trong túi áo khoác jeans của cô nhóc. Tôi nín thở, khe khẽ tiến đến... Châu mở choàng mắt. Tôi vội vã đổi tay, chìa ra quả táo. Cô nhóc nhú mắt, kiểm tra lại túi áo, thở phào: “Anh đừng hòng lấy trộm được thứ gì từ em!”. Vừa gặm táo, Châu nhìn tôi bằng bố vết thương. Bỗng, cô ta giằng lấy băng bông từ tay tôi, chậm vết bầm, bôi thuốc đỏ, rồi dán băng trên má tôi thật khéo léo. Tôi buông tay, để im cho cô nhóc ăn cắp chăm sóc. Một hơi thở ầm ập nhẹ nhẹ. Gò má lấm tấm tàn nhang. Một đôi mắt to rộng, từ đáy mắt ánh lên tia sáng lấp lánh lạ lùng... Điều gì đó thức giấc trong tôi, cựa quậy. Nhưng tôi giật mình, cắt đứt mạch cảm xúc lạ lùng đang kéo đến. Một cô nhóc ăn cắp đang đối diện tôi, không thể gần hơn. Chính xác là thế.

- Đừng ngó em lom lom như vậy! - Đôi môi hơi bĩu ra của Châu mấp máy - Mẹ em là bác sĩ có phòng mạch. Em biết tất cả những trò cứu chữa thế này.

Châu trả lời các câu hỏi của tôi ngắn gọn và thật dễ dàng. Như thể hàng trăm lần cô nhóc đã bị tổng cổ ra khỏi nhà buổi tối, hàng trăm lần tình cờ chứng kiến một vụ cướp xe và đi theo nạn nhân về tận nhà. Châu vừa thi trượt đại học. Cô ta bằng tuổi tôi. Chẳng qua kiểu tóc và cách ăn mặc kỳ quái khiến cô ta chưa sạch về nhóc con. Tối qua, đi chơi về nhà muộn trèo hàng rào vào nhà, Châu bị trừng phạt, nhốt ngoài đường.

- Nếu em chờ thêm chút nữa thì sẽ được vào. Nhưng nghe ồn ào, em chạy ra xem anh bị cướp xe. Sau đó, không hiểu sao em leo đèo đi theo anh. Vậy đấy... - Cô nhóc nói khẽ, dụi mắt.

- Tại sao ví tiền và di động của tôi nằm trong túi áo cô? - Tôi cười khẩy.

- Anh làm rơi ra và em nhặt hộ thôi! Khi nào chia tay, em sẽ trả lại hết cho anh - Cô nhóc nhướng mắt, điệu bộ ngây thơ vô tội nhất đời.

- Còn ví tiền lần trước. Lúc cô ngồi cạnh tôi trên xe bus ấy? - Tôi hỏi thẳng.

- Em chẳng hiểu gì cả. Anh nói gì thế? - Châu nhăn nhó, lảng tránh - Mà thôi. Em buồn ngủ rồi. Anh định sẽ ngồi thế này và nói chuyện suốt đêm ư?

Tôi trèo ngay lên giường của mình. Tôi không thèm đếm xỉa đến cô nhóc nữa. Nếu cô ta nhảy ra ngoài và làm ồn, tôi sẽ xem như không biết gì hết. Cô ta sẽ được bị coi là kẻ trộm đột nhập bất hợp pháp. Gió ngoài vườn lùa qua cửa, lạnh buốt. Tôi kéo chăn đắp lên tới cổ. Châu đứng lì bên thành giường rất lâu, rồi bướng bỉnh lên tiếng:

- Em lạnh. Em muốn ngủ!

Tôi vẫn câm nín.

Cô nhóc lay nhẹ vai tôi. Tôi mở hé một mắt, ác độc:

- Đừng nói là cô muốn nằm chung với tôi nhé!

Phun xong câu nói ấy, tôi bỗng tê điếng. Đột nhiên, tôi nhớ đến cảm giác mềm mại ấm êm sau khi bị tên cướp xe đâm ngã, dựa vào ngực cô nhóc. Mùi thơm dịu. Những đốm tàn nhang nhìn gần... Tôi bỗng thấy mình thật đáng ghét. Thỉnh thoảng, tôi cũng nghĩ linh tinh về bọn con gái. Nhưng cho đến bây giờ, tôi vẫn chẳng biết cóc gì ra hồn. Bọn bạn cùng lớp, một vài thằng, vẫn ba hoa về chuyện ấy suốt. Tôi lắng nghe thích thú. Nhưng sau đó cảm thấy chán nản. Tôi chẳng phải là một thằng đạo đức gì cho lắm. Nhưng nếu việc ấy quá dễ dàng, như mua một liều thuốc hay một miếng bánh, hẳn tôi sẽ coi thường mình ghê gớm. Nhưng giờ đây, một cô gái xinh xắn đang ở rất gần...

Tôi cắn môi, ngồi bật dậy. Quơ tay lấy cái áo khoác dày để trên lưng ghế, tôi lao ra ngoài, ngồi phệt xuống bệ cửa. Mặc dù mặc ấm, tôi vẫn không sao ngủ được. Chỉ cần đẩy nhẹ cửa, tôi sẽ quay vào cái giường của tôi, ấm áp, đầy bí mật

6. Chương 7 - 8

Chương 7

Một cảm giác là lạ, định hình thành cái đốm ẩm ướt lướt nhẹ trên cánh tay, như một nụ hôn mềm mại. Tôi mở choàng mắt. Trời sáng rõ. Mặt trời lờ mờ khuất sau tầng mây lạnh. Chẳng có đôi môi nào sát. Chỉ là mũi con chó phốc dụi vào tay tôi, bực bội gầm gừ. Trên nệm, bà chủ nhà cúi nhìn tôi đầy ngờ vực. Tôi loạng choạng đứng dậy. Tim đập mạnh. Nền phát hiện ngay sau cánh cửa khép hờ kia, có một cô gái nhỏ ngủ vùi trong chăn nệm của tôi, bà cụ sẽ làm gì nhỉ. Tôi thọc hai tay vào túi quần jeans, lảng tránh tia nhìn nhọn hoắt, chôn vùi sự run rẩy dưới giọng nói cố gắng ôn hòa:

- Bà tìm cháu có việc gì ư?

- Hôm qua cậu về khuya? - Bà cụ chớp ngay, lạnh lẽo.

- Có một người khách nhờ cháu chở đi hơi xa...

- Sao cậu không vào phòng ngủ mà lẩn lóc ngoài trời lạnh?

- Đêm qua, trong ấy có mùi là lạ! - Tôi nói dối nhanh như chớp, tim khua loạn.

- Mùi gì chứ! - Bà cụ cau có, xăm xăm đi vào.

Chưa bao giờ tôi phát hoảng lên đến vậy. Chỉ hai bước nhảy, tôi đứng chặn ngay trước cửa. Bà chủ nhà giật mình lùi lại. Con cún chết tiệt sủa nhặng. Gương mặt thất thần của tôi càng khiến bà cụ sinh nghi tợn. Bằng một cái gạt tay, tôi đã bị bà đẩy qua một bên. Cánh cửa mở nhẹ. Tôi đứng im bên ngoài, cúi mặt, cắn chặt môi, chờ đợi... Một tiếng hét vang lên. Tôi toan co chân tháo chạy. Nhưng bà cụ nhanh hơn. Bà túm vai áo tôi, kéo vào bên trong. Quanh tôi như tối sầm lại.

- Cái gì đây? - Bà cụ day nghiêng.

Tôi từ từ cúi xuống. Góc phòng, một ổ bánh mì lên mốc đỏ rực, bốc mùi ngai ngái. Ánh nhìn tôi lướt sang phía cái giường. Bây giờ thì tôi đứng sững, đờ đẫn như cột đá thật sự. Cái giường trống không. Cái chăn kẻ ca-rô gấp gọn. Chiếc gối còn hằn dấu khuôn đầu bé bỏng. Nhưng cô nhóc đã biến mất.

“Đừng có bày bừa trong nhà tôi, bắt kể xó xỉnh nào! Đừng có uống rượu say bết nhè đến nỗi ngã bầm dập mặt mũi rồi lết về đây! Đừng có mở toang cổng nhà tôi suốt đêm như vậy...” Những mệnh lệnh cẩu kính của bà cụ tuôn ra không ngắt, như những mũi tên liên tiếp bắn về phía tôi. Tuy nhiên, chúng rơi xuống lả tả. Tôi chẳng nghe gì nữa. Cô nhóc đã đánh thố chìa khoá tôi cất trong túi áo khoác, mở cổng chuồng đi khi tôi còn ngủ mê mệt ngoài trời lạnh. Bà cụ chủ nhà thân chinh nắm tay tôi kéo xềnh xệch băng qua sân. Sợi dây xích và ổ khoá vứt dưới đất. Cánh cổng sắt khép hờ. Tôi trả lại chìa khoá cho bà chủ nhà, lúng búng vài câu xin lỗi rồi quay trở về nhà kho, nơi ẩn náu cuối cùng giờ đây tôi có thể rúc vào. Mọi thứ xếp đặt gọn ghẽ trên mặt bàn, cạnh máy laptop. Cái ví. Chiếc điện thoại di động. Cả chìa khoá xe máy. Tôi ngồi thừ một góc giường. Rõ ràng, Châu không phải kẻ cắp, dù hành động của cô nhóc theo đúng kiểu dân kẻ cắp chuyên nghiệp. Cô ta dính líu vào tôi làm gì nhỉ? Cuộc gặp gỡ lạ lùng hôm qua phải chăng chỉ là những chi tiết mọc ra từ giấc mơ xanh thẳm, hoang đường? Mọi thứ xung quanh tôi vẫn thế, chẳng có gì suy xuyên. Thế nhưng vì sao tôi bỗng dưng biến thành một cái bình thủy tinh bị dốc ngược, hoàn toàn trống rỗng?

Suốt một tuần sau đó, không phải đến trường, tôi vùi đầu vào đóng bài tập thiết kế cuối học kỳ. Nhưng thỉnh thoảng, tôi bỏ mặc mọi thứ, ngồi trên bậc cửa, nhìn ra khu vườn bắt đầu chìm vào mùa đông. Buổi tối, tôi không hào hứng đi chạy xe ô-môn nữa. Tôi nghỉ một tuần. Tiền vẫn còn đủ dùng thời gian sắp tới. Mấy cây mận buồng đầy lá rụng. Những đài hoa trắng thưa thớt dần trên mặt đất rồi khô héo, sẫm nâu. Nói thật ra, tôi không thích bắt mình phải suy tư, càng không thích nhìn vào bên trong cảm xúc. Tuy nhiên, một cảm giác quái quỷ nào đó vẫn xâm chiếm, theo máu luân lách vào ngóc ngách bí hiểm bên trong tôi, khiến tôi day dứt. Có lúc nào đó, không thể đoán trước, ngay một kẻ vô tâm như tôi cũng sẽ rơi vào trạng thái đơn độc. Ừ, chẳng hay ho gì để ba hoa. Hàng vạn người đã trải qua cảm giác này. Rồi họ cũng vùng vẫy thoát ra được, sống tiếp, ổn thoả và tử tế. Tuy nhiên, lúc này đây, tôi chẳng muốn chống cự gì nên cứ bỏ mặc mình trôi vào trạng thái cô đơn tột cùng.

Tôi ngồi như thế cả ngày, tay chân bải hoải tựa bị hút hết sinh lực. Những chiếc lông vũ xanh lơ rời ra từ ngực một con bồ câu cứ bay lơ lửng trên khoảng trời hẹp. Mỗi khi nó muốn hạ xuống, một cơn gió thoảng lại cuốn nó lên cao. Trừ những ngày mưa rớt rơi, thời tiết khô ráo và sáng sủa. Giống như có một người vô hình chạy trên nóc nhà. Hẳn ta lúc trầm ngâm, lúc nhạo báng nhìn thẳng vào mắt tôi bằng đôi mắt to tướng và thấu suốt. Về khuya, khu vườn dậy lên mùi thơm của vỏ cây, của đất, và của những phiến rêu bám đầy trên vách tường rào. Tôi mang theo cái chăn ra ngoài sân, ôm ghì lấy nó. Tôi chợt nghĩ đến một thân thể đã cuộn tròn trong này, ấm áp, thơm tho. Cơ thể xinh xắn của một cô gái trong bóng tối. Vệt sáng xanh dịu dàng lướt qua đôi vai. Những đốm rêu mịn trở lên làn da mỏng manh. Bụi hoa rập rờn mọc lên từ khoảng ngực nhỏ thở phập phồng. Những hình ảnh nối tiếp, chồng lên nhau như một bản tranh in đá. Màu sắc trầm dịu hoà vào nhau, các hình khối dần dần nổi lên, trở thành một ký ức rõ rệt, làm tôi nhói đau.

Nỗi cô độc đầu tiên. Tình yêu đầu tiên. Tại sao cả hai lại đến với tôi cùng lúc?

Giữa tháng, tôi mang bài quay trở lại trường. Tụi bạn chơi chung nhóm giạt mình hỏi tôi có ốm không. Tôi nghĩ mình hoàn toàn bình thường. Nhưng một thẳng nhận xét tôi hết như bị thương nặng, mất sạch máu sau cuộc chiến đấu dữ dội nào đó.

Chương 8

Thỉnh thoảng, tôi nhận vài tin nhắn hay trả lời điện thoại Linh. Chỉ hai tháng trước thôi, tôi vẫn tin rằng tôi không thể tìm ai thân thiết hơn, đáng tin cậy hơn cô. Thế nhưng, thời điểm rời nhà, bỗng dưng tôi quên bằng Linh. Tôi nói thành thật, mặc dù có vẻ như tôi rất giống đồ khổn kiếp. Lúc tôi có lại điện thoại di động, Linh là người đầu tiên gọi cho tôi. Cô đã phát ốm vì hoảng sợ và lo âu. Tôi xin lỗi. Nhưng cô khóc mãi. Thật lạ lùng, tiếng nức nở buồn bã không làm tôi ân hận. Nó chỉ khiến tôi chán nản kinh hoàng. Tôi tắt máy, ném mobile vào góc phòng, úp mặt trên bàn học. Nhưng trưa nay, khi Linh gọi, tôi lại chủ động gọi ý qua bên đại học ngoại ngữ đón cô.

Chúng tôi ngồi quán cà phê nhỏ. Đôi mắt Linh nhìn tôi, như lục kiếm một thứ gì đó. Cô thật chẳng chê vào đâu được, gương mặt đẹp, mái tóc mềm mượt loà xoà xuống vai áo thanh nhã, những ngón tay thon đeo nhẫn lấp lánh. Linh đến từ một thế giới khác, yên ả, đầy đủ và an toàn. Cái thế giới mà tôi chẳng thuộc về nữa. Tôi gọi cho Linh một cốc nước cam. Phần tôi ly cà-phê đá. Linh mỉm cười, lên tiếng dịu dàng:

- Huy người lớn thật rồi.

- Ừ, cũng chẳng quan trọng gì lắm. Ai rồi cũng phải thay đổi.

- Khi nào thì Huy về nhà? - Linh hỏi thình lình.

Có lẽ đó là điều duy nhất mà Linh quan tâm. Nhưng, cũng chính câu hỏi ấy đã đào một cái hố lớn ngăn cách giữa tôi và cô ấy. Tôi lắc đầu, nói nhanh:

- Tụi mình gặp nhau không phải để nói chuyện đó.

- Chứ chuyện gì nào? Tại sao Huy luôn hành động kỳ quặc? Huy có nghĩ gì đến tương lai không? Học hành tử tế cho xong đại học. Tụi mình cùng đi du học. Rồi sống đàng hoàng. Nhưng Huy lại muốn mọi thứ trật ra khỏi những dự định tốt lành ấy. Tại sao chứ? Huy nói đi, tại sao?

- Bỏ qua việc ấy được không! - Tôi nhìn vào mắt cô gái - Mình gặp Linh để nói điều khác cơ.

- Chuyện gì vậy? - Linh chợt im bật, chăm chú quan sát tôi.

- Huy đơn độc khủng khiếp! - Tôi thốt lên, thì thào, với tất cả thành thật.

Sau quãng im lặng kỳ dị, bỗng dưng vang lên tiếng cười giòn tan. Tiếng cười ấy căng phồng lên, nổi dài, thành một dải lụa vàng chói, bay phần phật, kiêu hãnh và chế nhạo. Thoắt chốc, Linh đã biến thành một người hoàn toàn xa lạ. Vĩnh viễn cô ấy không còn là một phần của tôi nữa.

Tôi đứng dậy, lảo đảo ra quầy thanh toán tiền nước. Rồi tôi bước đi, để lại Linh phía sau. Không, tôi đã bỏ lại cái phần hời hợt, vô tư lự, cái phần tính toán buồn chán trước kia tôi từng quý mến và tin cậy. Nhẹ nhàng lắm sao. Mà cũng buồn bã lắm sao.

Những ngày cuối năm. Có nhiều đêm lạnh. Tôi vùi đầu vào học và vẽ. Máy lúc không biết làm gì, tôi lại lấy cái xe máy chạy lòng vòng, chở khách đi đây đó. Nhất định tôi phải gặp lại Châu, người nắm giữ chìa khoá giải thoát cho những nhớ nhung khắc khoải kỳ dị của tôi.

7. Chương 9

Chương 9

Sau đợt làm bài học kỳ, tôi xin được chân hoạ viên tại một văn phòng thiết kế. Công việc khá nặng, nhưng tôi có thể làm việc ban đêm. Cuối năm, trời lạnh, chạy xe chở khách dưới mưa phùn quả không dễ chịu chút nào. Rồi bỏ việc ấy cũng chẳng tiếc gì. Chỉ đôi khi, ký ức lang thang trong một thành phố chìm vào giấc ngủ sâu vẫn quay trở lại, hết như một mảng màu tối thẫm, không đẹp để lắm nhưng lại đầy sức an ủi. Cảm giác cô độc vẫn đeo bám tôi một cách dai dẳng. Đến nỗi có đêm đi làm về muộn, tôi nghĩ trái tim mình đã luồn ra ngoài lồng ngực, đông thành đá. Nhưng chỉ là cái USB vỏ kim loại lạnh toát áp vào ngực mà thôi. Tôi hạ tay ga, chạy vào con đường nhỏ, nơi từng xảy ra vụ cướp xe. Suy đoán mạch bảo tôi rằng nhà Châu ở đâu đó trong khu vực này. Thế nhưng, như một cái bóng tan vào bầu không khí xanh lơ, tôi không lần ra dấu tích nào của cô gái lạ lùng ấy nữa.

Một mùa đông lạ lùng.

Các sáng thức giấc, tôi nằm úp mặt vào gối. Kể từ ngày Châu đến căn phòng kho tôi ở. Có một điều gì đó không còn như cũ. Châu biết nơi tôi ở, biết số mobile của tôi. Sao cô ấy chẳng gọi? Tôi không có ý nghĩa gì với cô ư? Và tại sao có một lúc nào đó, người này trở nên quan trọng với người kia đến thế? Tôi giống như con ốc biển bị những đợt sóng dồn ép trong cái vỏ chật chội, bị một hạt cát nhỏ xíu lọt vào, cửa đứt góc da thịt nhuyển thế, cứ mãi đau nhức.

Tôi không đi chơi, không ngồi cà phê. Cũng không vào rạp xem phim tiêu huỷ thời gian và cảm giác trống rỗng. Một cậu bạn rủ tôi ghé nhà cùng xem phim. Những đĩa phim tình cảm Mỹ trước kia tôi vẫn xem bằng đôi mắt háo hức tò mò thì giờ đây lại làm tôi căm ghét. Tôi nhớ Châu da diết. Tôi muốn một lần nữa được

nghe giọng nói khê khàng và nhìn thấy đôi mắt trong suốt. Thực sự, bên trong tôi mọc lên nỗi khao khát được ôm ghì lấy Châu, được áp môi lên vầng trán trắng muốt bướng bỉnh của cô ấy. Trong sự gắn kết dịu dàng, nỗi cô độc sẽ rút đi. Và tôi sẽ hiểu được cô. Hiểu thấu một người khác ngoài bản thân mình. Chia sẻ. Gắn bó. Những từ ngữ bình thường đột nhiên toả ra ý nghĩa thâm sâu khiến tôi choáng váng. Nhưng thật sự tôi muốn Châu theo cách như vậy đấy, chứ không phải để làm các hành động tầm thường như những nhân vật trên phim. Ồ, có vẻ hơi kỳ dị. Nhưng thật là như vậy. Một khi người ta đã yêu ai thật sự, mọi thứ đều thấm đượm nét đẹp kỳ ảo, dù có khi đau nhói chẳng hề dễ chịu chút nào. Nếu ai biết được những ý nghĩ cất giấu trong đầu tôi, hẳn họ đoán tôi sắp phát điên lên.

Tôi lao vào làm việc, vẽ bài quần quật. Không gian ngoài kia, những bụi cây vàng hoen ướm sùng, những vĩa hè phủ đầy lớp lá nâu bần, các mái nhà trơn trượt mọc rêu đường như không hề dính líu đến tôi nữa. Chúng thuộc về một thế giới hoàn toàn khác, lạnh nhạt và hờ hững với riêng tôi. Thỉnh thoảng buổi sáng ngồi trên phòng thiết kế nhìn xuống, có thấy vài vệt sương mù băng lảng trên các ngọn cây. Đám lá vàng không còn cứng cáp nữa. Chúng rũ xuống. Chỉ cần thêm vài đợt gió thốc là chúng bị giật lia khỏi cành, thổi bạt về một con đường nào đó. Trời bắt đầu lạnh.

Hai tuần làm việc cật lực ở phòng thiết kế, người ta trả cho tôi khoản lương giữa tháng. Việc đầu tiên tôi nghĩ đến là mua một chiếc áo ấm tử tế. Mấy bộ tôi mang theo khi rời nhà vẫn còn tốt và sạch. Nhưng chúng không đủ che chắn những đợt lạnh sắp tới. Tôi phóng xe ra cửa hàng quen. Nhiều mẫu áo mới, vải khaki tuyền màu nâu sẫm mà tôi ưa thích, khuỷu tay và cổ áo lót da mềm. Tôi mặc thử. Liếc nhìn tem giá, tôi bỗng khựng lại. Trước kia, tôi có thể mua vô tội vạ các món ưa thích. Tiền ba má cho, tôi tiêu xài chẳng suy nghĩ. Thế nhưng giờ đây, việc đánh đổi hai tuần làm việc chỉ để lấy cái áo ưng ý chừng như là một ý tưởng kỳ quặc. Tôi đề nghị chọn mẫu khác đơn giản hơn. Đúng lúc ấy, mobile trong túi rung lên. Tôi rút nhanh máy, run rẩy, đột nhiên đầy hy vọng. Nhưng, trên màn hình, chỉ là tên của chị tôi.

Kể từ sau cuộc gặp cuối cùng ở quán cà phê, tôi không gặp lại chị Minh. Chị gọi, tôi cũng chẳng trả lời. Thi thoảng, chị gửi cho tôi một tin nhắn, báo vài thông tin vắn tắt về gia đình. Có thể chị nghĩ đến sự cần thiết phải duy trì mối dây liên lạc với người thân, dù thừa thớt, hoặc đây là cách chị khéo léo nhắc rằng tôi vẫn còn là mảnh nhỏ bám vào trí nhớ chị. Nhưng, dù chị có làm gì, nghĩ gì, những bí mật về chị mà tôi tình cờ biết được vẫn như viên thuốc đắng ngắt nằm im dưới lưỡi. Khối người cho rằng dấu hiệu trưởng thành là việc biết chấp nhận nhiều mặt khuất u ám của cuộc đời, xem nó như chuyện đương nhiên. Nhưng tôi thì cóc cần cái lối thoả hiệp ấy...

Lúc này, nhạc chuông điện thoại vẫn nổi tiếp, đượm vẻ cấp bách khó hiểu. Không từ chối cuộc gọi như mấy hôm trước, giờ đây tôi ấn phím trả lời. Chị tôi nói ngắn, hối hả: “Bé Hoan ốm nặng. Ba má còn bàn hợp đồng ở Sing. Em ghé qua nhà được không?”

Không nói gì nữa, bất chấp phép lịch sự tối thiểu, tôi lao ra khỏi cửa hàng. Đột nhiên, máu trong người tôi đông cứng.

Biết kể gì về em gái tôi? Biết nói gì về một cô bé 8 tuổi có đôi mắt giống tôi, nụ cười giống tôi, trạng thái phấn khích và hay ỉu đột cũng giống tôi nốt - ai cũng nhận xét như vậy. Nhưng tôi yêu quý con bé vô hạn không chỉ vì những điều ngẫu nhiên ấy. Ở Hoan, ngay cả khi nó áp lòng bàn tay nhỏ xíu vào hai bên thái dương tôi, cười khanh khách, luôn có một điều gì khiến tôi muốn ứa nước mắt. Sự trong sáng, những hiểu biết ngây thơ sai lạc về cuộc sống, niềm tin không điều kiện vào những điều tốt lành, và cả lòng tin cậy tuyệt đối của nó đối với ông anh trai chỉ đáng vứt đi vẫn khiến tôi ngạc nhiên khôn tả. Mỗi khi Hoan cầm lên con gấu chân dài chân ngắn, kéo nhẹ sợi dây sau lưng cho chú gấu cử động, ý nghĩ kỳ lạ lại thoáng qua đầu tôi: Tôi chính là chú gấu ấy. Chừng nào em tôi còn thương yêu và canh chừng chú gấu cũ kỹ bạc màu trong tầm mắt, thì tâm hồn tôi còn an toàn, vững tin mình vẫn còn chút gì tốt đẹp... Thế mà giờ đây, con bé ốm nặng, nằm im như bị vùi chôn dưới mấy lớp chăn dày. Đang chạy xe như điên cuồng, bỗng tôi khựng lại. Tôi muốn em tôi mỉm cười. Đã lâu lắm rồi, mãi chạy theo những vấn đề cá nhân khốn đốn, tôi chẳng nhớ gì đến con bé. Tôi tấp xe bừa vào một cửa hàng đồ chơi, mua cho Hoan thứ gì đấy. Gì cũng được, miễn màu đỏ con bé ưa thích. Có một chiếc kèn trumpet bằng sắt sơn đỏ chói chang. Trông hơi quái, nhưng cũng thật ngộ nghĩnh. Tôi nhét vội vào tay người bán hàng tờ bạc lớn, cầm chặt cái kèn một bên tay, nhảy lên xe, tăng ga phóng ào đi.

Cổng nhà. Phòng khách rộng thênh. Cầu thang sạch bóng. Mọi thứ nguyên vẹn như lúc tôi rời đi. Nhưng

giờ đây, tôi chẳng bận tâm gì nữa. Tầng hai. Phòng em tôi đây rồi. Tôi đẩy nhẹ cửa, lách vào. Mùi phấn rôm phảng phất trộn lẫn mùi thuốc hăng nồng. Hoan nằm im dưới tấm chăn xanh nhạt, nhìn đăm đăm lên trần nhà. Đôi tay mảnh khảnh của con bé bấu vào mép chăn, như chống cự lại sức nặng vô hình đang đè trĩu xuống. Đầu giường, chú gấu nhỏ treo toong teng, đôi khi đu đưa nhẹ nhẹ. “Nhìn xem ai bước vào này!” - Hít một hơi dài, tôi lấy giọng hát khê, rồi huýt gió bản nhạc quen thuộc. Chầm chậm, đôi mắt to tươi sáng, ngay cả trong cơn sốt vẫn tươi sáng, ngoảnh về phía tôi. Nụ cười. Một cánh tay vươn ra. Chỉ hai bước, tôi đã quỳ xuống ở bên giường.

- Anh biết phát âm tiếng Anh giống như chú lừa trong phim Shrek chưa? - Đó là câu nói đầu tiên của Hoan thay cho lời chào. Tôi đã bảo rồi. Con bé thông minh khủng khiếp. Nó luôn biết cách tránh cho người đối thoại cảm giác khó khăn.

- Sắp rồi, nhóc ạ! - Tôi ử bàn tay em bé trong tay tôi, áp lên má, cố gắng không lạc giọng đi - Anh còn biết chạy xe ôm, và đi vẽ thuê nữa.

- Chắc là cũng vui, nên anh mới chịu làm các việc ấy, đúng không? - Hoan cười. Lốp da trên đôi môi khô như sắp nứt ra.

- Ủ! - Tôi gật - Anh tự kiếm được tiền rồi. Anh mua cho em cái kèn này!

- Anh can đảm thật đấy!

Lời khen đầu tiên kể từ ngày tôi rời nhà. Tôi tôi lặng đi.

Tôi đặt chiếc trumpet đồ chơi vào tay em. Mấy ngón tay nhỏ nhợt nhạt bấu chặt các nút bấm. Rồi cánh tay rơi xuống, kiệt sức. Bỗng nhiên, em tôi khóc oà lên:

- Em chờ anh lâu quá! - Giọng con bé vỡ ra. Đến bây giờ, nó mới khóc.

- Anh xin lỗi. Đừng khóc mà. Để lá phổi tội nghiệp của nhóc yên nào... - Tôi lập bập, van nài.

Con bé ôm quàng cổ tôi. Chị Minh bước vào, khê hát đầu ra hiệu cho tôi.

- Bây giờ hai anh em mình vào bệnh viện nhé! - Tôi nói khê.

Hoan chớp mắt, đồng ý. Suốt một tuần qua, con bé không chịu rời căn phòng. Nó sợ tôi về nhà thành linh mà nó không gặp được.

Hai ngày, tôi ở trong bệnh viện. Thỉnh thoảng, bất chấp sự giận dữ của bác sĩ, tôi thổi nhẹ cây trumpet. Con bé bật cười thành tiếng. Mấy bệnh nhi cùng phòng cũng mỉm cười. Mọi thứ - các đồ đạc trong căn phòng trắng, những vòm cây bất động ngoài ô cửa, và bầu trời mùa đông ảm đạm - tất cả như sáng bừng lên phút chốc, ấm áp tươi vui. Đó là khoảnh khắc ngăn ngử tôi chợt nhận ra cuộc sống này đẹp đẽ và đáng sống biết bao. Phổi Hoan bình phục từ từ. Bác sĩ đồng ý cho con bé xuất viện.

Tôi công bé em ra taxi chờ sẵn, băng qua khoảng sân bệnh viện cỏ mọc xanh mơn. Một bệnh nhân đi sụt qua tôi. Áo khoác ngắn. Chiếc mũ len áo trùm lên đầu. Một luồng điện làm tôi tê cứng. “Châu!” - Tôi gọi to. Cô gái chầm chậm ngoảnh lại. Cô gái của tôi. Nổi nhớ nhưng khắc khoải của tôi. Tình yêu đang lớn lên bí ẩn của tôi... Một cơn gió mạnh làm cái mũ trùm lật ra sau vai. Mái tóc xơ xác tội nghiệp. Quảng xanh nhạt dưới đôi mắt to thăm thẳm. Cô gái mấp máy đôi môi, vẫn không rời mắt khỏi tôi, thì thào: “Vâng, Huy ạ. Là em đây!”

8. Chương 10

Chương 10

Tháng mười hai là một tháng nghiệt ngã. Nhưng tôi bắt đầu tìm thấy lại sự cân bằng. Tháng mười hai, mọi người xung quanh tôi đều có vẻ bận rộn và căng thẳng. Họ nói chuyện, cãi vã, cười đùa vì những vấn đề nào đó. Các âm thanh và hình ảnh trở nên xa xăm, như ngăn cách với tôi bởi một tấm màn mờ ảo. Chỉ

có điều may mắn là chẳng ai để mắt đến tôi nữa, ngay cả bà chủ nhà và con chó phốc cắm cấn. Tranh thủ mọi khoảng rảnh rỗi, dù ngắn ngủi nhất, tôi lao vào bệnh viện. Châu nằm một mình trong căn phòng nhỏ sơn trắng. Dây hành lang im lặng. Hôm nào không mệt quá, cô nhóc ngồi trên giường, đôi vai gầy nhom so lên, hai cẳng chân mảnh khảnh buông thông, khê đu đưa. Nắng len lỏi ngoài cửa sổ, chảy vào phòng các vệt sáng mềm mại. Từ sàn nhà, ánh sáng ấy dâng cao lên chậm rãi, bao phủ cô gái thương yêu của tôi trong lớp màu xanh nhạt mềm xốp, dịu dàng. Tôi thường chạy thật nhanh, băng tắt qua thăm cỏ sân bệnh viện, gõ hổi hả bên ngoài lớp kính cửa sổ. Nếu không nghe tiếng động bên trong, tức là người nhà hay bạn bè Châu vào thăm, tôi có thể tự vận chót, thò đầu vào. Đôi mắt nâu biết cười của cô nhóc sẽ hướng về ô vuông nhỏ, ánh nhìn rạng rỡ, như bảo rằng cô chờ tôi đã rất lâu, mong tôi đến với cô biết mấy...

Trên đường chạy đến bệnh viện, tôi suýt đâm sầm vào một người bán hoa dạo đi xe đạp. Thay lời xin lỗi, tôi mua hộ bác ta tất cả chỗ hoa còn lại, thứ hoa tôi chẳng biết tên, lốm đốm trắng, lá dày và xanh thẫm. Mua hoa thì dễ. Nhưng đem đến cho người ốm thì chẳng thoải mái chút nào. Tôi đành bọc chúng trong mảnh báo lớn, khổ sở ôm trên một cánh tay. Vừa nhìn thấy bọc giấy to, Châu lặng đi, gương mặt tái nhợt như sáp. Rồi cô thốt lên khó nhọc:

- Anh mua hoa cho em?

- Ủ, chẳng phải mọi các cô gái đều thích hoa? - Tôi thử mỉm cười.

- Em chưa bao giờ thích hoa! Mùi của chúng buộc em nghĩ đến cuộc chia tay cuối cùng - Cô nhóc nói khẽ, quay mặt vào tường, kéo chăn lên đến tai.

- Anh hoàn toàn không cố ý đâu, Châu ạ... - Tôi lạnh toát sống lưng với sai lầm khủng khiếp.

- Em xin lỗi. Em không nghĩ gì nữa.

- Có thể anh chưa hiểu em nhiều. Châu, cho anh thêm chút ít thời gian.

- Thời gian. Là bao lâu nữa, hả anh? - Tiếng thì thào vang ra từ dưới lớp chăn.

Tôi im sững choáng váng. Những ngày sống của cô gái tôi yêu quý chẳng còn bao lâu. Cả tháng nay tôi gắng học cách chấp nhận sự thật như vậy đấy. Và cả cách lãng quên nó đi. Chỉ tập trung vào từng ngày trước mắt. Tôi đã can đảm. Thế mà giờ đây, khi sự thật tình cờ bị chạm tới, cất lên thành lời, thì tôi lại bị đốn ngã, không sao chịu được. Xung quanh tôi, mọi thứ tối sầm. Hệt như ma xui quỷ khiến, tôi ném mạnh bó hoa xuống sàn gạch, cuồn loạn dẫm đạp lên. Những cú dẫm giận dữ, cay đắng. Âm thanh dập nát. Mùi hoa thắm thương. Ủ, dưới chân tôi không còn là bó hoa mang điềm gỡ, mà cả vô vàn giận dữ vì nỗi bất công không sao lý giải nổi. Tại sao bao nhiêu người khác tha hồ sống tiếp, tha hồ mơ ước tính toán, thậm chí khối kẻ cặn bã sử dụng thời gian quý giá vào những việc tàn nhẫn thấp hèn, còn Châu của tôi đã phải nhìn thấy hạn mức ngắn ngủi sát ngay trước mặt? Tại sao khi tôi vừa tìm thấy một người của riêng mình, để yêu thương, tin cậy và chia sẻ, thì cô ấy lại không thuộc về tôi nữa? Tôi dẫm chân mạnh hơn. Những ý nghĩ điên rồ, phần uất khiến đầu tôi như sắp vỡ bung. Châu lồm cồm ngồi dậy, bước xuống sàn, giằng lại bó hoa. Mấy nhánh nhỏ phía đầu cành vẫn còn nguyên vẹn. Cô nhóc bẻ chúng ra, gom thành bó nhỏ, cắm vào chiếc cốc thủy tinh đặt trên ô cửa sổ. Những bông cúc khuy áo trắng tinh, bé bỏng và ngơ ngác đã tươi tắn trong một tuần. Suốt tuần lễ ấy, mỗi khi nhìn cuống hoa xanh tốt khúc xạ trong làn nước trong vắt, tôi lại cồn lên niềm hy vọng thiết tha. Ủ, chẳng ai mà sống mãi. Năm tháng trôi đi, ai rồi cũng sẽ già nua, nhuốm phải một bệnh tật nào đó. Nhưng đó là tương lai. Tương lai ư ám hay sáng tươi tôi không thiết tha. Tôi chỉ nhìn vào sự thật và hiện tại lúc này. Chúng mạnh hơn mọi đe dọa phía trước. Vì thế, tôi cần phải dùng cảm đương đầu, chiến đấu với những buồn bã lo sợ. Không phải chỉ cho Châu thấy, Châu vững tin, Châu không lo sợ. Mà còn cả cho chính bản thân tôi.

Có vài ngày, trời đột ngột lạnh và mưa. Không khí như thế học và làm việc thật dễ chịu. Nhưng nó lại khiến Châu mệt lả, xanh xao đến mức đáng ngại. Hoàn tất bản vẽ ở phòng thiết kế buổi tối, quãng 9 giờ, tôi lao đến bệnh viện. Căn phòng Châu nằm trống rỗng. Tim tôi đập cuồn lên. Tôi lảo đảo chạy tìm phòng điều trị. Vài người đi trên hành lang hoảng hốt dạt sang một bên nhường lối. Cửa phòng bật mở. Bác sĩ trực đang khám cho Châu. Cô nhóc ngược nhìn tôi, mỉm cười tươi tắn, nhưng các đốm tàn nhang trên gò má thì nhợt nhạt đáng thương. Cô vòng ngón trỏ và ngón cái, ra dấu OK cho tôi yên tâm. Lúc Châu theo y tá sang phòng bên tiêm thuốc, vị bác sĩ trực đêm rủ tôi ra ngoài sân. Tôi lúi thủi bước theo ông, đứng dưới mái hiên. Ông mời tôi điều thuốc. Tôi từ chối. Tôi chỉ mong vị bác sĩ già nhiều kinh nghiệm sẽ nói cho tôi

nghe một tin tức tốt lành. Nhưng chừng như ông ấy chỉ mãi mê với mùi thơm hăng nồng và hơi ẩm mà điều thuốc đem đến. Tôi cất tay vào túi áo khoác, bỗng buồn khôn tả. Ông bác sĩ đột ngột lên tiếng:

- Cậu thất vọng lắm, phải không?
- Vâng! - Giống như ai đó ngoài tôi cất tiếng.
- Buồn thảm chẳng giải quyết được gì cả.
- Cháu biết điều ấy - Tôi gật nhẹ.
- Cậu có muốn biết cô ấy còn sống được bao lâu chứ?

Câu hỏi dịu dàng như mũi dao nhọn lách qua những sợi cơ trong lồng ngực tôi. Móng tay tôi bấm chặt vào lòng bàn tay:

- Không!
- Tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng cậu nghe tôi khuyên vài câu, nhé!

Khi ông nói, tôi chăm chú lắng nghe, mắt dõi ra các vòm cây tủa tròn, như các cụm khói rừng mình trên thảm cỏ. Đám mưa bụi chuyển màu ngũ sắc bao bọc ngọn đèn cao áp, ngỡ như bất động nhưng thật ra đang rơi không ngừng. Có con chim bay vụt qua khoảng trời tím mờ... Mọi thứ đều chuyển động theo một quy luật bí ẩn. Và cuối cùng, dù muốn hay không, tôi cũng phải tuân theo chúng.

Ông bác sĩ nhắc tôi trở vào phòng trực. Châu ngồi sẵn trong xe lăn, để tôi đẩy về phòng. Tôi chạm vào tay nắm lạnh giá, buông ra ngay. Thôi để mai, tôi sẽ nghe theo lời khuyên của ông bác sĩ tốt bụng. Còn giờ đây, tôi chẳng cần gì sắt. Chẳng cần sắm vai lạc quan. Chẳng cần giả vờ xem mọi việc là bình thường. Tôi chỉ muốn làm gì đấy để cô nhóc yêu quý của tôi vui, thế thôi. Dù có người nhìn, tôi vẫn thản nhiên chìa lưng bảo Châu ngồi lên. Cô bỡ ngỡ, rụt rè nhìn quanh. Tôi công cô nhóc băng qua thảm cỏ. Mưa lất phất. Châu trườn trên đầu cái áo khoác của tôi. Chao ôi, giá như quãng đường này cứ dài thêm. Giá như đôi tay khẳng khiu vòng quanh cổ tôi mãi. Giá như khoảng ngực nóng ran gầy gò cứ áp nhẹ trên lưng. Và hơi thở khô khè vang nhẹ bên tai. Và những sợi tóc mềm vương vào má. Tất cả dừng bao giờ rồi xa tôi... Cô nhóc chợt hỏi: “Em nặng, làm anh mệt, đúng không?”. Tôi lắc, bảo cô hát đi. What a little moonlight can do, bài hát ngộ nghĩnh cũ xưa vang lên khe khẽ. Trong bóng tối có bài hát. Trong bóng tối có một cô nhóc thanh thản mỉm cười. Và trong bóng tối, có những hạt nước to ứa trên mí mắt, bất kể tôi đã cố gắng kìm chế ra sao.

Sau nhiều chờ đợi, thốt lên các lời cầu nguyện gửi tới ông trời và cả những nguyên rửa gửi cho những đứa con bận rộn ở nước ngoài, cuối cùng bà chủ nhà tôi thuê trọ cũng được một người con mời sang Hà Lan sống cùng hai tháng. Bà giao chìa khoá nhà và nhờ tôi chăm sóc hộ con phốc. Thấy tôi trợn mắt kinh ngạc, bà cụ chỉ nói giản dị: “Tôi chẳng dặn dò gì đâu. Tôi tin cậu. Cứ sống trong nhà này thoải mái!”.

Một sáng sớm cuối tuần, tôi nảy ra ý định kỳ quặc. Thay bộ đồ khá khảm nhất, không quên vơ theo mấy chiếc áo khoác, mũ và khăn quàng, tôi lao thẳng tới bệnh viện. Chẳng khó khăn gì để đưa Châu trốn khỏi phòng bệnh. Tôi quần cho cô nhóc đầy quần áo, chỉ để hở đôi mắt nâu, chắc chắn là cô được ấm áp. Rồi trên chiếc xe máy phóng nhanh, chúng tôi đi về phía biển. Cô nhóc ôm chặt lưng tôi. Hai tiếng đồng hồ sau, chúng tôi ngồi trên kè đá, nhìn ra mặt biển. Làn nước xám của mùa đông. Những chiếc thuyền nhỏ xa tít tắp. Dải khăn mềm buộc quanh cổ Châu bay phấp phật trước gió mặn. Tôi ngồi im. Thế giới quá rộng lớn. Những con người bé nhỏ cứ đi mãi, đi mãi trên khắp các con đường. Thế rồi tình cờ, hai trong số họ gặp nhau. Nói với nhau vài câu rồi rời đi. Giúp đỡ nhau tí chút để trở thành bạn bè. Hay nhiều hơn nữa, họ ở lại bên nhau, nương tựa nâng đỡ tâm hồn nhau. Bao nhiêu phương án có thể xảy ra. Tôi chợt hiểu, để tìm thấy một người khiến thật tâm mình rung động, yêu thương không tính toán, trao gửi hết tất cả bí mật mới khó khăn và thiêng liêng làm sao. Khám phá ấy mạnh mẽ và bất ngờ đến độ tôi lặng đi, không nói được gì. Đến cả động nhẹ một ngón tay để chạm vào tay Châu, tôi cũng không làm nổi. Và trong cái buổi sáng bất thường đối diện biển, cái buổi sáng tràn ngập thương yêu và xót xa ấy, tôi đã hiểu. Mai này, dù tôi có già đi, hải lòng hay thất vọng với cuộc sống này, vĩnh viễn đọng lại trong tôi những ngày tự do, với tuổi trẻ đắm say không toại nguyện. Những mơ ước đau đớn, không một vết như. Cái phần nhỏ bé chân thành lẫn khuất sâu kín trong con người tôi, cuối cùng, cô gái nhỏ đã đánh thức... Khám phá ấy thét lên trong tôi, như một hồi kèn vang động trên cây trumpet đỏ, làm tôi kiệt sức.

Quay về thành phố. Buổi chiều mưa to. Chân chúng tôi ướt lạnh. Tôi đưa Châu về nhà tôi trọ, thay quần áo khô. Cô nhóc bước vào phòng. Căn phòng nhỏ xơ xác bỗng ấm bừng lên. Trong khi tôi lúi húi ủi cái quần jeans ướt sũng của Châu, cô nhóc ngồi co ro giấu đôi chân gầy guộc dưới tấm chăn. Mưa vẫn như trút nước. Trời tối dần. Châu chợt hỏi: “Em ở lại với anh được không? Thêm một lần nữa”. Tôi lặng đi. Khi cô nhóc gọi điện thoại báo về nhà, tôi vào bếp nấu bữa tối.

Chưa bao giờ tôi thật sự chú tâm đến việc bếp núc. Chỉ là làm vài món ăn thôi mà, có gì quan trọng đâu. Nhưng giờ đây, tôi bỗng phần khích kỳ lạ. Tôi nấu cơm, rán trứng, luộc một ít mì và đậu. Khi làm những việc ngộ nghĩnh ấy, tôi chỉ chú tâm vào bếp, vào lửa, vào những đồ dùng làm bếp luôn khua lên loảng xoảng. Tôi và Châu cùng ăn. Cô ăn ngon lành, thích thú đặc biệt, rõ ràng không phải để làm tôi vui lòng. Cô ngoẹo đầu cười tự nhiên: “Ngon lắm anh ạ. Hết như một trăm năm rồi, em không nghĩ thấy mùi cơm!”

Chúng tôi xem TV đến tiết mục cuối cùng. Cảm giác bối rối lơ lửng trong không trung. Châu nằm cuộn tròn trong chăn, đôi mắt trong suốt nhìn tôi:

- Anh sẽ ngủ ngoài sân như lần trước ư?
- Không - Tôi nhìn cô gái hàng trăm lần tôi mơ ước, bỗng thật buồn rầu.
- Chúng ta sẽ không nghĩ gì cả - Đôi mắt trong suốt thì thâm.
- Ủ...

Trong cái đêm lạ lùng ấy, tôi đã giữ chặt thân thể gầy gò tội nghiệp của Châu. Bởi cái ngày cô sẽ tan biến đi chẳng còn xa nữa. Cái mũi nhỏ mềm ướt như gấu Koala dụi mãi vào cổ tôi, kiếm tìm một điều gì đó dẫn cô thoát khỏi nỗi sợ hãi và đơn độc. Từ trong cô, tôi cảm nhận mình đang biến đổi, lớn khôn lên, là một người khác, hoàn toàn mới mẻ, cô đơn, nhưng can đảm hơn...

Chúng tôi nằm im, ầm áp, thì thầm nói chuyện. Châu chùi nước mắt, nói khẽ: “Lần gặp anh trên xe bus đầu tiên, sáng hôm đó em từ bệnh viện về nhà. Đây là thời điểm tràn đầy sợ hãi. Em đánh cắp chiếc ví của anh. Em đã ao ước có một ai đó khổ sở cùng với mình...”.

Thật là một ý tưởng tội nghiệp đến kỳ lạ. Nó làm tôi khóc. Những kỷ niệm của ngày hôm qua. Tôi nhắm mắt, thở nhẹ nhẹ.

Ban mai thức dậy, cúi nhìn nhìn mái đầu rối tinh như chú sên nằm ngủ ngoan trên gối, bỗng dưng, lòng tôi tràn đầy niềm xúc động kỳ dị.

9. Chương 11

Chương 11

Tôi vừa nộp bài thi học kỳ. Mọi việc ổn thoả. Thế nhưng ẩn ngay phía sau sự ổn thoả ấy, lại là trạng thái khó chịu. Hệt như khi người ta mặc trên người một cái áo ướt, đập dính trên da, lạnh giá nhưng không sao thoát ra được. Thời gian rảnh, đám bạn trong lớp la cà quán xá, tụ tập tán dóc hoặc ngồi co ro trong các phòng máy tính. Bỗng dưng, những điều bình thường đó lại khiến tôi cau kính phát điên lên. Bên trong tôi, luôn có một thứ gì đấy như đã nứt vỡ, sắp bung toác ra. Thỉnh thoảng, trong lúc vẽ bài trên lớp, tôi lại cãi vã với một ai đó, toàn các nguyên do không đâu. Có lần, một cậu bạn ba hoa về sex và bọn con gái bằng mớ ngôn từ nhố nhăng, tôi lao đến túm chặt cổ áo, toan nện đầu cậu ta vào bức vách. Thế nhưng khi nhìn cái đầu thất thần trong hai bàn tay nổi giận của mình, tôi lại chán nản khôn tả. Tôi quay lưng bỏ đi trong tiếng cầu nhàu chữ bởi với theo từ nạn nhân. Tụi bạn nhìn tôi ái ngại. Hầu hết đều nghĩ tình trạng không bình thường của tôi, bắt đầu từ khi rời bỏ ngôi nhà đầy đủ tiện nghi để lao vào cuộc sống bấp bênh vô định, đang ngày càng trầm trọng. Tốt nhất là im lặng. Không cần thiết chia sẻ với những người hời hợt chung quanh. Họ sẽ diễn giải vấn đề của tôi theo những cách kỳ dị và chỉ khiến tôi thấy mình thêm lạc lõng.

Một lần nữa, tôi lại cần tiền khủng khiếp. Công việc buổi tối ở phòng thiết kế đủ sống. Tuy nhiên giờ đây, tôi muốn kiếm được nhiều hơn. Tôi không sao chịu đựng nổi mỗi khi đi cùng nhau, muốn làm cho Châu vui, tôi lại phải tính toán như một kẻ keo kiệt khôn khéo. Vậy đấy, tiền bạc chẳng làm cho người ta tử tế gì mấy. Nhưng ít nhất, nó cũng cho anh chút ít tự tin và tự do thực hiện vài điều cần thiết. Tranh thủ mọi

buổi sáng rảnh rỗi, tôi lại chạy xe ôm. Các khu phố mùa đông đầy ắp người hay hoàn toàn yên tĩnh. Những mái nhà cũ kỹ ướt át mưa hay các cao ốc mới tinh phản chiếu mặt trời mùa đông. Rồi nhóm người cười nói xôn xao phóng vút đi trên các xe máy đắt tiền sẽ được nối tiếp bởi những người buồn bã ủ dột đi bộ trên hè phố... Cứ thế, từng chút một, các mảnh nhon của thế giới bên ngoài len lỏi đâm vào da thịt tôi. Những ý nghĩ buồn bã làm cuộc sống xám màu đi, như đợt nước biển tràn nhấn chìm tôi xuống. Rồi tôi lại trôi lên. Dù sao đi nữa thì vẫn phải tin những điều tốt lành. Có thể ít ỏi. Có thể chưa gặp. Nhưng chúng vẫn vẫn hiện diện đâu đó trong cuộc đời này. Tôi không nên u ám nặng nề nữa

Đôi lần tôi lạc đường chạy lòng vòng hoặc chờ khách đi quá địa chỉ cần đến. Họ gắt gỏng ầm lên. Khi trả tiền, họ nhìn tôi hoang mang, đầy bức bối. Mấy lúc như vậy, tôi chẳng còn hơi sức đâu để biện minh hay tranh cãi. Ừ, suy cho cùng, thật sâu xa, thật ra tôi làm tất cả những điều này đâu chỉ vì tiền. Công việc bận rộn là một rào chắn tốt nhất ngăn cách tôi với thực tế buồn rầu đến kinh hãi mỗi khi tôi thốt nghĩ về Châu. Cuộc sống tôi đang đối diện ngoài kia là thế. Tình yêu giấu kín trong tôi là thế. Chẳng như các sự kiện không sao hoà nhập nổi vào nhau. Tôi mắc kẹt ở giữa. Và tôi không cho phép mình thất bại. Nếu tôi để lộ nỗi tuyệt vọng, dù chỉ là một mảy may, mọi thứ tốt đẹp cuối cùng mà tôi đang gắng gỏi dựng lên quanh Châu sẽ sụp xuống, vỡ tan hết cả.

Châu chuyển sang giai đoạn điều trị ngoại trú. Gia đình cô nhóc thoát tiên hẳn đã chết khiếp khi biết mối quan hệ của cô con gái yêu quý với một tên xe ôm nhếch nhác như tôi. Có phen họ đuổi tôi biến đi thẳng cánh. Nhưng rồi dần dần họ cũng phải quen những buổi sáng tôi đến trước nhà, kiên nhẫn ngồi lì trên yên xe bên ngoài cánh cổng lớn, đón Châu, đưa cô nhóc đến bệnh viện. Có lần, họ còn mời tôi vào nhà. Một phòng khách với những cái ghế bọc da mềm mại. Đồ đạc tiện nghi sáng bóng. Nhạc hoà tấu rỉ ra từ cái loa nào đó giấu kín. Cốc cà phê sữa toả khói trên bàn, nước đọng trên thành ly như những con mắt tò mò, đầy chế nhạo. Bỗng dưng tôi chán ngấy cái bầu không khí này. Khác nào ngôi nhà tôi đã rời đi. Mọi thứ đều đẹp đẽ hoàn hảo. Các đồ đạc đều gọi nên cảm giác đầy đủ áp áp. Nhưng thật ra bên trong là gì chứ? Các thành viên trong nhà đều bận rộn đuổi theo các mục đích riêng. Chẳng ai còn đủ thời gian để quan tâm đến nhau thực thụ. Ngay cả khi một thành viên đau ốm, bất hạnh, thì sự chia sẻ duy nhất mà người thân có thể thực hiện là chu cấp tiền bạc, vài lời hỏi han, những động viên chẳng đâu vào đâu. “Mọi thứ rồi sẽ tốt lên”, “Đừng đánh mất hy vọng!”. Ai cũng thừa sức phun ra những câu nói như thế, với nụ cười kẻ cả. Nhưng cứ thử đặt mình vào tình thế ấy xem. Tốt lên ở chỗ nào chứ nếu mỗi ngày ta gầy rộc đi, tóc rụng nhiều hơn? Hy vọng vào đâu khi mỗi hơi thở còn cảm thấy là sự may mắn, cuộc sống cứ co hẹp lại không thể cưỡng chống, chẳng còn biết bám víu chắc chắn vào thứ gì cả? Tôi nhổ toẹt vào những biểu lộ ngọt ngào nhưng che giấu sự ích kỷ vô tâm. Tôi chẳng ốm đau gì, thế mà giai đoạn trước khi bỏ nhà đi, tôi đã chán ghét tất tậ mọi thứ. Đến nỗi tôi giam mình cả tháng trời trong phòng, vùi đầu đọc hàng đồng sách, lang thang trên net, rúc vào mọi xó xỉnh, chui vào các chat room bắt chuyện linh tinh với hết thảy mọi kẻ không quen biết mà chẳng để làm gì... Tôi sẽ như thế mãi, sẽ phát điên hoặc chết mục, nếu không sớm rời nhà ra đi. Tình thế của Châu còn tệ hơn tôi nhiều. Biết vậy, nên bắt kể chuyện gì xảy ra, những người sang trọng trong nhà cô có coi rẻ tôi, thiếu thốn và vất vả, nhất định tôi chẳng bỏ cuộc. Tôi chỉ biết một điều duy nhất, là lúc này đây, tôi cần cho người yêu của tôi hơn bao giờ hết.

Đầu tuần vừa rồi, ông kiến trúc sư ở phòng thiết kế, nơi tôi làm thêm, đưa cho tôi một cặp vé xem kịch. Tôi từ chối phắt. Tâm trí đâu mà kịch cợt nữa chứ. Ông kiến trúc sư đã trở mắt nhìn tôi như quái vật: “Thế hệ chú mày chẳng biết hưởng thụ văn hoá gì sất!”. Phải lúc khác, tôi sẽ ngoác mồm chứng minh cho ông ta rõ văn hoá nằm ở khối nơi khác, đâu chỉ ẩn náu trong mấy vở kịch hay vài buổi trình diễn nhạc cổ điển. Khối kẻ chui vào nhà hát chỉ để cười hềnh hệch hay ngủ gà ngủ gật, chẳng thu lượm nổi tí ti văn hoá nào. Nhưng lúc ấy, tranh cãi chẳng để làm gì cả. Tối khuya, gọi điện thoại cho Châu, tôi thử nói với cô về vở kịch. Tôi đã sợ cô nhóc sẽ cười phá lên, nghĩ tôi chỉ là một gã nhảm nhí hạng nặng. Thế nhưng, bất ngờ làm sao, Châu vui mừng kỳ lạ. Cô hỏi mãi không ngớt nội dung vở diễn. Tôi đành trợn lẩn Sherk với siêu phẩm Titanic. Nếu không tính đến việc con gái vẫn ưa thích những câu chuyện uỷ mị kiểu Titanic, thì tôi chỉ cải biên phim bộ phim hoạt hình 3D ưa thích mà thôi.

Tối thứ bảy, tôi được nghỉ làm việc. Từ chiều, tôi đã mượn phòng tắm của bà chủ nhà, tắm nước nóng sạch sẽ. Trước đó, tôi còn là ười cẩn thận bộ cánh bánh nhát, tức là bộ quần áo cất dưới đáy ba-lô, chỉ dành những dịp nghiêm trọng, không đem ra dùng khi chạy long rong xe ôm. Tắm xong, mặc quần áo vào người, tôi thoáng sững lại. Cái quần jeans Levi's hồi nào tôi mặc thật vừa giờ đây rút lên trên mắt cá. Chiếc áo pull mềm mại trong cũng ngấn lên, lơ lửng ngang thắt lưng. Chỉ có chemise mặc ngoài còn khá dĩ, rộng

lùng thùng nên chẳng phát hiện được gì. Ngồi thờ trên mí giường, tôi chợt hiểu tôi vẫn đang lớn lên. Bàng hoàng. Ừ, nếu người khác, hẳn họ sẽ vui lắm. Còn tôi, tôi chỉ biết nhìn vào sự thật là tôi còn cao hơn, sẽ trở thành người trưởng thành thực thụ, sống tiếp cuộc đời này. Trong khi đó, Châu chấm dứt. Cô mãi mãi là một cô gái bé thơ, không chia sẻ với tôi bao điều tốt lành phía trước nữa. Ý nghĩ ập đến, với tất cả sức mạnh đau đớn của nó, biến thành cú đâm choáng váng, làm tôi ngã sấp trên giường. Điện thoại cô nhóc gọi, nhắc tôi đừng đến đón muộn. Tôi dắt xe ra đường. Bộ quần áo ngắn lố lổ, đôi giày cũ không đủ ấm chẳng làm tôi bận tâm nữa. Tất cả mọi thứ chỉ là lớp vỏ, bọc kín nỗi cay đắng buồn thảm. Mà tôi nói rồi. Tôi không để Châu đoán ra ý nghĩ bí quan cất giấu bên trong tôi đâu.

Nghe tiếng xe tôi, cô nhóc hiện ra ngay từ sau cánh cổng. Tôi há hốc miệng. Chúa ơi! Dù hàng trăm lần tôi biết cô nhóc rất đáng yêu, nhưng chưa bao giờ tôi nhận ra cô còn hơn thế nữa. Dùng chữ gì nhỉ? Một cô gái đặc biệt ư? Nghe rất thường. Nhưng làm sao nói hết được vẻ kỳ diệu của cô ấy, trong cái áo hở vai màu trắng và chiếc khăn len to xanh nhạt quấn quanh cổ trùm xuống cánh tay, trên đôi giày cao gót có chiếc nơ lấp lánh trong bóng tối, và nhất là mái đầu nhỏ xinh, tóc xơ xác bay tung trước gió vào lúc này cơ chứ? Tôi im thít như một anh ngốc, chờ Châu đi trên đường, rồi cùng vào khán phòng. Khối cặp mặt nhìn theo hai chúng tôi, chế nhạo hay ghen tị. Nhưng tôi mặc kệ đấy. Có một lúc, tôi len lén cầm bàn tay Châu nữa cơ, bàn tay mềm, ấm áp tin cậy khi đặt vào lòng tay tôi có những vết chai sần. Tôi siết nhẹ bàn tay yêu thương. Cứ thế, thời gian trôi qua.

Vỡ kịch ra sao tôi cũng chẳng rõ. Chắc là chẳng tệ. Các diễn viên nổi tiếng. Tiếng la hét thất thanh. Tiếng khóc nức nở. Tiếng cười vang động. Rất nhiều câu pha trò ngốc nghếch xen lẫn những câu triết lý cao xa. Châu cười thành tiếng, vui vẻ. Nhưng có khi cô lặng thinh. Mấy lúc như thế, tôi hoảng sợ ngoảnh sang, ngỡ cô đã biến mất. Cô nhóc ngược nhìn tôi, mỉm cười, đôi mắt lấp lánh, sáng trong, trêu mến. Lúc tan vở, mọi người chen nhau đi về phía cửa. Tôi nắm nhẹ khuỷu tay Châu, nép vào bên lối đi, chờ vãn.

Bất thần, một người lao về phía chúng tôi. Một gã cao lớn, ăn mặc sành điệu. Nhìn cái áo khoác xám khói da mềm gã vắt hồ bên tay thì biết. Gã vươn cổ về phía trước, như một con công khoan thai, hài lòng với bộ cánh đẹp đẽ, luôn ngằm bảo với thiên hạ xung quanh rằng hãy ngắm ta đi, hãy khâm phục ta đi! Chẳng buồn liếc qua tôi, gã bảnh chọe ấy bất thần vỗ lấy cô nhóc, đúng cách của một con công đom đống vỗ lấy con gà bông yếu ớt:

- 100 năm rồi anh mới gặp em đây, Châu à! - Giọng gã mới du dương làm sao. Cách ví von nghe hay ho gớm. Những ngón tay của gã dài khác thường, trắng bệch.

- Ôi, anh Bảo! - Cô nhóc cũng reo lên - Anh vẫn học bên nhạc viện chứ?

- Tất nhiên. Làm sao khác được. Tuần tới anh có buổi diễn với dàn nhạc đấy. Em có muốn đến xem không?

- Cho em hai vé nhé! - Cô nhóc đề nghị.

- Vé gì chứ? - Bây giờ thì con công liếc nhìn qua tôi. Đôi mắt sắc lẹm chẳng buồn che giấu tia nhìn giễu cợt khi soi thẳng vào ống quần jeans ngắn hở cả đôi tất mỏng nhăn nhó của tôi. Gã ngược nhìn Châu, cười khoe hàm răng sáng bóng - Tốt nhất là anh ghé qua nhà, đón em và dẫn vào chỗ khách mời đặc biệt.

Cô nhóc mỉm cười, bàn tay vẫn nắm nhẹ tay tôi. Cả hai nói chuyện về các đĩa nhạc, về những kẻ xa lạ nào đó đang ở khắp nơi trên thế giới. Thỉnh thoảng, giữa câu chuyện, một trong hai người lại cười thành tiếng, đầy vui thích. Mọi thứ hoàn toàn xa cách với tôi, một gã sinh viên quèn. Một tên họa viên nghèo khổ. Một tên xe ôm khốn đốn kiếm từng đồng cắc một. Thốt nhiên, tôi thấy trọn vẹn sự lố bịch của mình. Quá đủ rồi. Rút nhẹ tay khỏi tay Châu, tôi rảo bước ra ngoài nhà hát. Gió mát lạnh. Tôi đi thẳng ra bãi gửi xe. Rồi như một tên điên, tôi rồ ga, lao vào bóng tối phía trước.

10. Chương 12

Chương 12

Tiếng xe máy rít lên, xé màn đêm ra làm hai mảnh xanh thẫm. Hai chiếc cánh bóng tối dang rộng, bay phàn phật, trở thành người đồng hành bám sát bên tôi. Tôi giữ chặt tay lái, mở căng mắt nhìn về phía trước. Bao nhiêu thời gian đã mất? Bao nhiêu con đường đã ở lại sau lưng? Yên xe phía sau tôi trống

trái. Chẳng có gò má nương tựa dịu dàng. Chẳng còn hơi thở ấm và nhẹ. Chỉ là một phát hiện thoáng qua, nhưng làm nổi cô độc trong tôi đậm lên bất thần. Chưa bao giờ, kể ngày rời nhà ra đi, tôi cảm thấy trống rỗng đến như vậy. Một nửa vỏ não tôi, cái nửa tỉnh táo, lạnh lẽo bên ngoài điều khiển xe chạy. Nửa còn lại hướng vào bên trong, không nguôi sôi sục, như miệng núi lửa nóng chảy, vỡ ra các bọt khí đốn đau. Bộ quần áo bảnh choẹ đắt giá. Khoé miệng cười nhếch tự tin. Đôi bàn tay với những ngón dài xanh tái. Từng phần, từng phần của Bảo chậm rãi hiện ra. Đồng thời, tôi gắng sức phục dựng hình ảnh của Châu. Chiếc váy lụa mềm. Khăn len rộng buông trên khuỷu tay dài. Hương thơm dịu ngọt của nước hoa có mùi táo. Ký ức chung của họ về âm nhạc. Những cuộc sống đồng dạng, dễ dàng và vô tư lự... Tất cả các mảnh rời rạc ấy dần dần tìm đúng vị trí, như một trò chơi xếp hình, gắn kết vào nhau, hoàn toàn tương thích. Tôi vỡ lẽ. Đúng rồi, Châu thuộc về thế giới ấy. Cô bước ra từ thế giới ấy và cô sẽ quay về với nó. Chẳng qua, tôi chỉ là một khoảnh khắc chuanh choáng, giúp Châu bước lạc ra ngoài nhịp điệu đều đặn nhằm chán thời điểm nào đó mà thôi. Ừ, sự nỗ lực, tình cảm chân thành mà tôi tin tưởng như cái phần tốt đẹp của thế giới này dùng vào việc gì chứ? Rốt cuộc, chỉ cần một cái áo đẹp, một vẻ ngoài sành điệu cũng có thể giành mất của tôi người mà tôi thương yêu...

Mới tuần trước, tôi đọc lại Gatsby vĩ đại. Quyển sách cũ khiến tôi nằm im, thần thờ nghĩ về sự sụp đổ chuỗi ảo giác mà chàng Gatsby khôn khổ đã bỏ ra cả tuổi thanh xuân để theo đuổi, nỗi thất vọng lớn lao. Thật không sao ngờ được, chỉ một tuần sau, lúc này đây, chính tôi đang trải nghiệm tình huống chua xót ấy. Càng nghĩ, nỗi cay đắng càng dâng trào, làm mất tôi mờ đi, như phủ một màn sương đục. Tôi lên gas. Bánh xe lướt trên đường nhựa như trượt trên dải lụa trơn mượt. Một chiếc xe tải ngược chiều, đèn sáng chói. Cũng như tôi, nó lao với tốc độ kinh hoàng. Chỉ một tích tắc, tôi sẽ bị hất tung lên. Rơi xuống. Nghiền nát như cám. Cho đến khi tấp xe vào lề đường, tôi mới nhận ra tình huống khủng khiếp vừa vượt qua. Mùi cá khô mà chiếc xe hàng chở đầy còn phảng phất trong không khí. Cả mùi nhựa khen khét khi bánh xe thắng gấp. Không, tôi chẳng sợ hãi gì sắt. Tôi cũng chẳng cảm thấy may mắn vì đã thoát chết. Tuy nhiên, các ngón tay tôi run lẩy bẩy, các múi cơ lồng ngực co thắt, đau điếng. Phản ứng của cơ thể với cái chết nhìn thấy trước mắt. Tôi dừng hẳn xe, tắt máy, gạt chống, ngồi thừ trên yên. Ừ, nếu lúc này có điều thuốc, thì tôi cũng thử hút một chút. Tôi hoàn toàn bình tĩnh. Nhưng đằng sau trạng thái tê liệt ấy, tôi sững sờ với ý nghĩ vừa khám phá ra: Tôi không mạnh như tôi tưởng. Chẳng có ai là quá mạnh mẽ. Biên giới của cuộc sống và cái chết sao thật mỏng manh. Sẽ có lúc nào, tôi cần nương tựa vào một ai đó. Cũng như bây giờ, đang có một ai đó cần được nương tựa vào tôi.

Tôi đang ngồi bên cánh đồng ngoại ô. Những thân cây bạch đàn trồng hai ven đường lơ mơ trong bóng tối. Ánh sáng mờ nhạt của vầng trăng như một con thú cuộn tròn, ẩn mình sau các vệt mây nhờ nhờ xám. Gió đêm chạy cuồng khắp chốn, giạt lia từng túm lá khô xác trên cành, quật ngang vào mặt tôi. Lạnh, nhưng gió xua tan các phỏng đoán muộn phiền. Suy nghĩ trong tôi lại trôi về Châu. Kể từ sau buổi tối đầu tiên bên nhau, tôi biết, tôi gắn kết với cô bằng một điều gì còn lớn hơn cả tình yêu. Trước kia, mỗi khi nghĩ về cánh con gái, ý nghĩ tôi thường chỉ chạm đến lớp vỏ ngoài: Việc tỏ tình, những buổi đi chơi, các giận hờn, nỗi nhớ nhung, vài thói quen buồn phiền hay dễ chịu. Nhưng với Châu, mọi việc hoàn toàn chệch ra ngoài cái phác thảo tầm thường ấy. Cô đau yếu, cô thường níu chặt lấy tôi, sợ hãi mỗi khi tôi biến mất. Cô trao tặng cho tôi cảm giác trưởng thành và vững tin vào bản thân. Bởi qua cô, tôi nhận ra mình có thể là chỗ dựa ột ai khác ngoài mình. Ngược lại, điều mà cả Châu lẫn tôi đều chưa biết, là tôi cũng cần cô, thiết tha chẳng kém. Nếu không có Châu, hẳn tôi đã là một kẻ bê tha, sống bừa bãi với những đồng tiền kiếm được. Một kẻ trống rỗng, lạnh nhạt, đầy nghi hoặc, chẳng còn tin vào điều gì tốt lành... Thốt nhiên, điều gì đó trong tôi tỉnh ra. Tôi giật thót. Phải chăng tôi đã cư xử chẳng khác nào một tên gốc, ghen tuông u tối và hoang dại. Tại sao tôi lại bỏ mặc Châu, để cô còn lại một mình với cái gã chơi piano ba trăm lần chết băm ấy chứ?

Tôi quay về thành phố. Mưa bụi lất phất. Tôi chẳng màng dừng lại trùm áo mưa. Ý nghĩ có thể Châu vẫn chờ tôi bên ngoài sân khấu tôi xui khiến tôi lao đi. Lao như điên. Nhanh, nhanh nữa. Những vệt đèn đường. Những chiếc xe hàng ban đêm lừ đừ chạy vào thành phố. Những người đi làm ca đêm mệt mỏi túa ra túa ra khỏi các cánh cổng nhà máy tối đen, co ro trên xe, hối hả trở về nhà... Ai cũng cần tìm về cái bến đậu của họ, dù ngắn ngủi. Và tôi cũng thế.

Cổng nhà hát lớn. Ánh sáng trắng đục dưới những vòm lá cổ thụ. Cánh cổng đóng kín. Tôi nhảy xe lên lề. Không có ai cả. Nhưng trong một vệt bóng đổ của cây cổ thụ, chỗ bức tường gấp khúc, hình như có bóng người động đậy. Tôi xuống xe, tiến lại gần. Một đôi tình nhân bụi đời đang ôm nhau. Thấy tôi nhìn sững,

gã thanh niên buông cô gái ra, tiến tới, nhanh như chớp, đâm thẳng vào mũi tôi, kèm một lời rửa cục cằn. Sau đó, gã thản nhiên quay về với cô ả có mái tóc đỏ rực. Tôi xuống đường, vòng qua khu trung tâm thành phố. Đồng hồ bưu điện chỉ gần 1 giờ. Một ngày mới đã sang. Hai ngàn cuối cùng trong tài khoản mobile của tôi vừa vụn tan biến. Ý định gọi điện cho Châu phá sản...

Một quán cà phê nhỏ đèn vàng bên khu phố Tây. Trông quen quen. Phải rồi, nơi này tôi đã từng đón vị khách đầu tiên khi bắt đầu vào nghề xe ôm. Tấm bảng điện thoại công cộng treo dưới bảng tên quán làm tôi mừng húm. Tôi ghé vào. Tôi run run bấm số của cô. Giọng đọc nghệt mũi thông báo số máy ngoài vùng phủ sóng. Ban nãy, lúc xem kịch, Châu cẩn thận khoá máy. Lẽ nào, cô vẫn chưa sử dụng lại mobile từ lúc tan vỡ đến giờ. Tôi tê điếng với ý nghĩ cô đang vui vẻ cùng Bảo và lũ bạn bè của họ ở một quán xá nào đó. Cô ấy dễ với mình, thì cũng có thể... Ý nghĩ đen tối bay qua đầu. Không, tôi không thể để cho sự tưởng tượng dè hèn ấy xâm chiếm. Lương lực thật lâu, tôi quyết định sẽ gọi về số nhà cô. Dù việc phải đối thoại với những giọng nói kẻ cả làm tôi nóng lạnh. Những tiếng tút tút báo máy bận. Hình như ai đó sử dụng net ban đêm. Tôi buông ống nghe. Lúc ra khỏi quán cà phê đêm, tôi vấp chân, suýt đâm sầm vào một người đàn bà ngồi dặt dẹo trên chiếc ghế chân cao. Cô ta ngẩng nhìn tôi. Đôi mắt sâu hốc hắt ra ánh nhìn hờ hững, lơ đãng. Chóp mũi thẳng căng trắng toát. Chỉ có khuôn miệng biểu cảm ghê rợn, nó rúm rỏ, phơi bày một nỗi đau đớn bí ẩn. Ánh hồi quang của trí nhớ bất thần ập về. Người chơi đàn violon mà tôi từng chờ đi trong đêm, qua các điểm diễn. Ôi chao, chỉ có vài tháng mà chị ta biến đổi đến không ngờ. Người chơi đàn không nhận ra tôi. Làm sao mà nhận ra chứ. Chị ta vươn tay, chạm nhẹ vào vai tôi, xin một liều thuốc. Giọng nói kéo dài, khản đặc. Kinh nghiệm lẫn lộn ngoài đời báo cho tôi biết chị ta nghiện hàng trắng. “Không có!” - Tôi đáp, run run. Chị ta nhìn tôi, nở nụ cười ma quái: “Tôi sắp chết rồi!”. Tôi sờ gai ốc. Thọc tay vào túi áo chemise mặc ngoài, còn vài chục ngàn, tôi đưa cho chị ta nốt. Những ngón tay lạnh dầm mồ hôi, khiến tôi rùng mình. Chạy về hướng nhà Châu, bỗng dưng tôi tức giận. Tức đến muốn vỡ bụng. Tại sao khi bao nhiêu người thêm được sống, sung sướng với từng ngày còn được nhìn thấy mặt trời trên trái đất này, lại có những kẻ tự nguyện lao thẳng vào cái chết? Tại sao điên rồ và ngu xuẩn như vậy chứ?

Cổng nhà Châu. Tôi bấm chuông. Người giúp việc hoảng hốt mở ô cửa sổ nhỏ trên cổng, đưa mắt nhìn ra. Ôn Chúa, đây là người dễ chịu nhất trong nhà Châu. Mắt bác ấy trợn tròn khi nhận ra tôi:

- Cô nhà đâu? - Câu hỏi thì ào ào ném về tôi.
- Châu chưa về ư, bác? - Tôi bỗng hiểu ngay. Sống lưng lạnh toát.
- Cô ấy đi với cậu mà! - Giọng bác ta cất cao hơn, gần như the thé.

Không nói thêm gì nữa, tôi nhảy lên xe, lại phóng vút đi. Tôi đảo qua tất cả những nơi tôi và cô nhóc từng đến. Cửa rạp xem phim. Quán cà phê. Các lối mòn viền ngoài công viên... Vắng vẻ. Trống trải. Những cánh cửa đóng kín như những con mắt say ngủ, thờ ơ với nỗi lo thất vọng trong tôi. Càng về sáng trời càng lạnh. Tôi chỉ còn niềm xác tín mạnh mẽ: Châu không đi với ai hết. Nếu vậy lúc này cô nơi đâu? Mưa làm mặt tôi ướt mềm. Đưa tay chùi mặt, tôi nhận ra có một vệt ấm nóng, đỏ tươi. Máu mũi tôi đang chảy. Cú đâm đáng nể của gã bụi đời. Tôi đi lòng vòng, càng lúc càng tuyệt vọng. Kim trên đồng hồ xe báo sắp hết xăng. Tôi đành phải quay về nhà trọ.

Con hẻm quen thuộc. Mùi hoa mạn nhàn nhạt trong mưa cũng quen thuộc. Điều khác thường thuộc về một bóng người ngồi trên tường rào. Cái dáng ngồi mảnh khảnh quá đối thân thuộc. Chiếc váy lụa nổi lên trắng mờ trong bóng tối quá đối tình khiết, dịu dàng. Cô nhóc ngủ, cái đầu nghiêng nghiêng gục trên đầu gối. Chiếc khăn choàng len tuột xuống bờ tường, cuộn quanh chỗ cô ngồi. Hệt như một con cá trắng muốt bay lên khỏi đám bọt nước xanh lơ...

“Châu!” Tôi thì thầm gọi. Cô nhóc mở choàng mắt, tỉnh táo ngay, như chưa hề ngủ thiếp đi. Một phản ứng đến là kỳ lạ. Và cô mỉm cười với tôi ngay, chẳng trách móc gì, chỉ nói giản dị: “Em chờ anh lâu quá!”. Tôi đưa tay, ôm ngang lưng, đỡ cô nhóc bước xuống. Cái váy lụa dính bết nước mưa. Người cô nóng rẫy. Trong bóng tối, mà đôi môi cô nổi lên, như một viên than nhỏ đỏ rực. Suốt đêm còn lại, trong cái giường của tôi, cô nhóc sốt cao chưa từng thấy. Tôi ngồi im bên cạnh, ủ trong tay mình bàn tay nhỏ xíu, lúc bình tĩnh, lúc lại sợ phát điên lên.

Trận sốt lần ấy khiến sức Châu suy sụp nhanh không sao tin nổi. Cô lại phải nhập viện. Những buổi sáng,

tôi đứng im lìm bên cửa, nhìn lên trời. Các ý nghĩ mọc lên trong đầu tôi, liên tiếp, rậm rạp, như một cánh rừng nhiệt đới mùa mưa. Tôi nghĩ về Minh, chị tôi, với các mong muốn không rõ hình thù. Tôi bỗng nghĩ về Xuyên, về nỗi thèm khát được thương yêu, được ấm áp của cậu ta, về hy vọng lạc lối khi chọn cuộc sống biết rõ tận cùng chỉ là một dấu chấm đã được tô đen. Rồi tôi nhớ về em gái tôi, con bé Hoan, sự gấn bó chân thành, bất vụ lợi phải chăng chỉ còn khi người ta chưa phải đắm đầu vào cuộc sống vất vả, với đủ mọi vật lộn tằm thường cho sự tồn tại trần trụi? Người ta sống để làm gì, nếu cuối đường là sự cô độc, bị lãng quên như bà chủ nhà của tôi? Năm tháng cuốn trôi. Có người sống đến già. Có người phải chọn điểm dừng sớm. Nhưng không bao giờ được đánh mất thương yêu. Không bao giờ được khô cạn niềm hy vọng. Những kẻ như tôi không được phép ích kỷ, chỉ sống cho riêng mình. “Anh ạ...” - Tiếng cô nhóc gọi khẽ, vang lên sau lưng. Tôi ngoảnh lại. Không, Châu vẫn ở đây. Hiện tại mạnh hơn hết thảy. Khi tôi còn nhìn thấy đôi mắt trong veo ấy, nụ cười rạng rỡ ấy, thì tôi không được nghĩ gì khác.

Tôi lại mua một chiếc kèn trumpet đồ chơi màu đỏ. Tôi thổi mãi. Cho cô nhóc và cho tôi. Âm thanh cao vút, như chiếc chìa khoá mở ra cánh cửa cho phép tôi chạm vào cảm giác bí ẩn: Niềm hạnh phúc được yêu thương. Niềm hạnh phúc vì mỗi ngày cuộc sống lại tràn vào mắt, vào tai, vào phổi, vào tâm hồn tươi trẻ của chúng tôi.

11. Chương 13 - 14

Chương 13

Cuối năm. Không khí mát lạnh và sáng sủa. Bỗng có các ngày mưa tầm tã. Bất kể lúc nào, trời cũng có thể sập xuống một cơn mưa giông. Tôi trèo lên nóc nhà thông vũng nước đọng và bị ngã sái khớp vai. Không có nhiều tiền để đến bệnh viện, tôi đành ghé phòng mạch của một ông bác sĩ, là người quen cũ của gia đình, nhờ ông ta băng bó. Lúc điện thoại xin cuộc gặp, một lý do khác khiến tôi dè dặt. Ông ta là bác ruột của Linh, cô bạn thân thiết cũ của tôi. Tôi nói thật với ông là trong túi chỉ còn gần một triệu. Nếu vỡ xương vai, chắc chắn là tôi không có tiền làm phẫu thuật. Ông bác sĩ nhìn tôi bằng đôi mắt tò mò pha lẫn ngạc nhiên kín đáo. Ông nghe phổi tôi chăm chú, vạch mắt mũi tôi ra xem xét kỹ lưỡng, như kiểm tra một con chuột thí nghiệm. Hồi tôi còn là thằng oắt bé tí teo, mẹ đã mang tôi đến đây. Rồi bây giờ, tôi hơn 19 tuổi, biết đủ thứ chuyện trên đời, ông vẫn nhìn tôi với cùng một ánh nhìn. Thật lạ lùng, dù người ta có lớn lên, trưởng thành, bao nhiêu là thay đổi, thì tại sao họ vẫn cứ mãi mãi phải giữ hình ảnh bất biến trong mắt những người già nua? Khám và băng bó vai bên trái cho tôi xong, ông bác sĩ chùi tay bằng cái khăn ẩm mùi cồn, bắt thần đặt câu hỏi:

- Khi nào thì hồi gia đây, cậu nhóc?

- Cháu không nghĩ đến chuyện ấy! - Tôi lẩm bẩm sau hồi lâu nín lặng.

- Đừng bướng bỉnh và cũng đừng sĩ diện. Về nhà là lựa chọn đúng đắn. Cứ xem như hoàn chất chuyển du lịch xa và bây giờ đã đến lúc trở lại. Tôi bảo đảm ba mẹ cậu sẽ xem như không có gì suốt mấy tháng qua. Và thâm tâm cậu cũng mong muốn được về nhà, chắc chắn là vậy!

- Cháu không nghĩ đến chuyện ấy! - Tôi nhắc lại, rõ ràng hơn, nhìn thẳng vào ông bác sĩ một cách cương quyết - Thành thật là thế. Bác đừng tốn công thuyết phục.

- Thôi đành vậy. Đó là lựa chọn của cậu. Nhưng ở vị trí bác sĩ, tôi mong cậu về nhà. Vì lợi ích của cậu thôi. Nói thẳng thắn nhé, sức khoẻ của cậu có vấn đề đấy. Cậu nghĩ gì khi một là một gã trai cao 1m74, mà chỉ có 56kg? Nếu tôi bảo cậu đi chụp phổi, sẽ phát hiện ra ít nhất một đốm nám. Cậu đang tuổi lớn, còn cao lên, cần được bồi dưỡng đầy đủ. Thế mà cậu ăn gì? Cậu đã làm cái quái quỷ gì đến nỗi gầy rộc như thế này, hả? Cậu có thấy rằng bỏ nhà đi, lao đầu vào cuộc sống tối thiểu thốn là vô cùng điên rồ không?

- Cháu sắp chết ư? - Tôi lơ đãng đặt một câu hỏi hình như chẳng ăn nhập.

Ông bác sĩ già thần thờ nhìn tôi, không biết nói sao nữa. Làm sao ông ấy biết được viễn ảnh ốm đau chẳng khiến tôi sợ hãi mấy may. Trái lại, nó làm tôi như được an ủi. Vâng, an ủi nhiều lắm. Mỗi khi nhìn Châu

yếu ớt, mỗi ngày thêm hốc hác, đôi mắt to tướng trên gương mặt nhỏ thó, tan biến dần dần vào hư không, trong khi đó, tôi lại mạnh khỏe nhơn nhơn, tôi lại thấy hết như mình có lỗi.

Buổi chiều thì mưa mịt mù trời đất. Những con đường lênh lang nước. Có nhiều đoạn ngập lụt, xe chết máy phải dắt bộ từng quãng dài. Chạy xe ôm thật kinh khủng. Lắm hôm tôi chỉ mặc chiếc áo đi mưa loại mỏng dính, nhường lại cái áo poncho thoải mái cho khách. Rét run. Ướt át. Tôi ho suốt. Nhưng tôi chẳng nghĩ ngợi. Gần tết nhất, ai cũng bận rộn, di chuyển nhiều. Con chiến mã Viva của tôi nhờ thế mà đắt khách ra trò.

Có nhiều tiền trong túi, tôi tự do làm những điều mình muốn. Khi Châu cảm thấy không mệt quá, tôi đưa cô đi chơi khắp nơi. Xem phim hành động. Vào khán phòng nhạc viện nghe jazz châu Âu. Có lần, hai đứa tôi còn chơi sang, dốc hết tiền trong ví, lên một nhà hàng sang trọng, một con thuyền du lịch trên sông. Châu chẳng ăn uống được gì. Nhưng việc được nhìn thấy thành phố quen thuộc từ góc độ lạ lẫm của những con thuyền làm cô nhóc vui sướng kỳ dị. Chúng tôi chọn cái bàn nhỏ sát lan-can. Tiếng máy tàu rầm rì. Tiếng sóng nước vỗ lạnh tanh. Mùi trái cây chín rục từ các khu vườn xa xăm theo nước chảy về. Gió ẩm và lạnh. Tôi cầm chặt bàn tay người yêu. Vài sợi tóc yếu ớt trên đầu cô mơn man chóp mũi tôi. Tàu chạy sang bờ bên kia. Bảng điện quảng cáo nước ngọt nhấp nháy, kéo vệt dài đỏ thắm trên các bụi cây ven bờ, hắt xuống làn nước tối sẫm. Các vòng tròn của những dòng chữ điện nhỏ hơn nối tiếp cũng phản chiếu xuống sóng, loang ra từng vùng sáng màu ngọc bích mê hoặc. Trên màn hình chiếu phim khổng lồ nổi lên trên các nóc nhà im lìm, chiếu cảnh quay chậm một đoá hoa trắng muốt nở ra trong một cái bình thủy tinh trong suốt. Đột nhiên, tôi quên mất mình đang ở giữa chốn đông người. Hết như hai chúng tôi được bình yên, trong cái hộp thủy tinh trong suốt, ngăn cách với thế giới ồn ào sặc sỡ ngoài kia. Châu còn ở sát bên tôi. Đoá hoa trắng muốt vẫn còn ở sát bên tôi. Giây phút này quý giá siết bao. Phát hiện dịu dàng đến thất đau.

Khuya hôm ấy, tôi về muộn. Gã chồng chị bán xe thuốc lá vẫn kiên nhẫn chờ tôi. Lúc tôi đưa tiền, ông ta cũng chẳng buồn nhìn tôi nữa. Vẫn cái mùi ngai ngái của mồ hôi bám trên quần áo cũ. Vẫn tia mắt cú mèo ánh lên ma quái trong bóng đêm. Nhưng đôi vai nẹp nhôm không còn thẳng đặng kiêu căng mà héo rũ rữa xuống. Ông ta đang trong quá trình tự huỷ hoại bí mật. Bất giác, tôi nhận ra có những người mình tiếp xúc hàng ngày, nhưng mình chẳng còn nhớ rõ hình dáng họ nữa. Sự biến mất ngay trước mắt của những điều quen thuộc. Như gã cú đêm này... Tôi rẽ vào hẻm. Bỗng vang lên tiếng la thất thanh của chị sún răng. Một tiếng tát mạnh. Gã chồng đánh vợ thì phải. Nếu trước kia, hẳn tôi sẽ lao vào, nện cho những gã vũ phu một trận. Tuy nhiên giờ đây, lần lóc ngoài đời đã dạy cho tôi rằng cứ để mặc bọn họ. Mọi việc dù có ghê gớm đến đâu thì tự nó cũng sẽ tìm ra được kết thúc êm xuôi. Tiếng hét một lần nữa vọng lên, xé rách sự tĩnh mịch. Tôi ngoảnh lại. Chị vợ đã ngã khụy xuống lề đường, nằm phủ phục khuất sau xe thuốc lá. Gã chồng đang co chân liên tiếp đá vào người chị vợ. Tôi quay xe. Phóng đến. Nhảy xuống. Như một con sói điên, tôi túm lấy cổ áo gã đàn ông, giằng mạnh ra. Cánh tay tôi vung cao, quai thẳng vào quai hàm đối phương. Gã học lên, xoay người, phang cùi chỏ vào mặt tôi. Tôi đấm mạnh cú nữa. Gã chồng vũ phu lão đảo như một con trót cù kỷ rồi ngã bịch xuống, đầu nằm luôn vào vũng nước mưa. Lạy Chúa, gã yếu hơn tôi tưởng. Chị vợ khốn khổ lồm cồm ngồi dậy. Chị ta khóc thút thít, rồi quáng quàng đỡ đầu gã chồng lên. Chị ta ngược nhìn tôi, một mắt biết ơn, một mắt tràn đầy oán giận. Thật kỳ quặc! Tôi bỏ đi, thở dài. Vậy đấy. Tôi tưởng mình khôn ngoan, cứng rắn, đủ sức lạnh nhạt với vấn đề khốn khổ của kẻ khác. Thế rồi tôi vẫn không thể.

Đêm lạnh. Tôi thay quần áo, chuẩn bị rúc vào chăn thì mobile rung lên. Máu trong người tôi đông lại. Hàng trăm lần tôi đã lo sợ cú điện thoại bất thường, báo tin của Châu. Nhưng chẳng phải. Số máy bàn quen quen. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói êm mượt và dịu dàng. Linh, cô bạn gái cũ. Cô rụt rè hỏi tôi có ổn không. Tôi đỡ dần, rồi sực tỉnh, trả lời qua quýt. Chừng như đọc được tâm trạng tôi, khi tôi sắp tắt máy, cô kêu lên thẳng thốt.

- Sao Linh gọi khuya thế? - Tôi hỏi lạnh nhạt.

- Huy đang mất sức, đang gầy lắm. Bác sĩ bảo thế!

- Chẳng có gì ghê gớm cả! - Tôi xoa nhẹ gương mặt khô rát, thản nhiên - Linh gọi mình chắc không phải vì vấn đề ấy. Nào, nói đi, có chuyện gì vậy?

- Ba mẹ Huy đã tìm được một trường kiến trúc rất tốt ở Hà Lan để Huy sang học. Nhà mình cũng tìm được

một trường có ngành truyền thông, để ỉnh sang học ở đây. Chúng ta sẽ đi cùng nhau. Mọi thứ thật thuận lợi và dễ dàng, Huy ạ...

Tôi nhìn xuống sàn, nơi tôi đang đứng. Khoảng cách từ đây ra cửa. Những ô vuông được chia ra rõ ràng, như các bước đi sáng rõ, chẳng cần bản đồ. Giọng Linh vẫn vẳng đến tai tôi, đều đều. Những hình ảnh hấp dẫn, sáng sủa lôi cuốn, nhưng thật ra chẳng có gì mới mẻ. Những quy ước về con đường thành đạt và hạnh phúc có sẵn. Tôi bấm nút cắt đứt cuộc gọi.

Chương 14

Cái chết của Châu đã bung đi khỏi tôi một điều gì đó. Khoang bụng tôi trống rỗng. Vòng tay tôi trống rỗng. Và đầu óc tôi cũng trống rỗng. Tôi sống với khoảng không mênh mông, hoang mang hơn tất cả những gì tôi đã cố hình dung trước đây. Tôi không khóc, cũng chẳng buồn thăm viếng. Chỉ đơn giản là tôi vắng vẻ đến cùng cực. Bà chủ nhà đã trở về sau chuyến du lịch châu Âu. Tôi giao lại chìa khoá cho bà cụ, rồi đeo ba-lô lên đường.

Tôi đi về miền tây, ngồi trên ghe đi qua các kênh rạch. Sau đó tôi vòng ra miền trung, đi dọc theo quốc lộ. Tôi sống vạ vật. Một ngày ăn hai lần. Chỉ nhớ đồ xăng đầy bình. Rồi lang thang theo đường viền chân núi. Thỉnh thoảng ghé vào một nhà trọ rẻ tiền, trú mưa. Chẳng có địa chỉ nào cụ thể. Điện thoại tôi khoá lại. Có một đêm, tôi đắp áo gió, ôm mũ bảo hiểm trước bụng, ngủ trên băng ghế đá, dưới những cây phi lao gần sát mé biển Nha Trang. Khi tỉnh dậy, có một người trung niên ngồi gần phía chân tôi, hút thuốc. Ông ta đội một cái mũ nhung mềm, sụp xuống trán. Tôi ngỡ kẻ gian định lấy trộm xe. Nhưng người trung niên ấy bảo tôi cứ việc ngủ. Ông ta không phải là kẻ nguy hiểm. Tôi ngồi dậy, bên cạnh một kẻ hoàn toàn xa lạ, chẳng nói gì, nhìn biển. Mặt trời mọc lên phía tay trái tôi, ửng đỏ. Còn bên tay phải, màn nước vẫn bị bóng tối âm u ngấm trong vòm miệng. Phải chăng mọi thứ trên đời này đều bị phân chia làm đôi. Đêm và ngày. Ánh sáng và bóng tối. Sức khoẻ và ốm đau. Một người vẫn sống, đi lại, trò chuyện và hít thở. Một người vĩnh viễn lặng im và dừng lại. Tôi đọc ở đâu đó nói rằng, cái chết chẳng có gì đáng sợ. Nó không phải là mặt trái của sự sống, mà chỉ là vùng tối cần thiết, một phần phải có và thuộc về cuộc sống mà thôi. Biết vậy, nhưng tôi vẫn không sao thoát được ý nghĩ cả tôi và cô ấy giờ đây đều chịu sự đơn độc, mà không sao chạy đến nâng giúp cho nhau được nữa...

Người đàn ông mời tôi một cốc cà phê mà ông mang theo trong cái phích màu đỏ. Ông ta biết tôi ở thành phố, khi nhìn bảng số xe. Ông hỏi tôi có chuyện gì đau lòng hay không mà lang thang ra đến tận đây. Tôi gật. Ông ấy ta bỗng bảo vợ ông ta mất năm ngoái. Vì thế mà buổi sáng, ông thích đi ra đây nhớ vợ của mình, và ôn lại những ngày đã qua, từ khi còn là một chàng trai trẻ, nhẵn tâm, mãi chơi và vô trách nhiệm. “Thật khó tin một kẻ trải đời như tôi uỷ mị thế này. Nhưng tôi cho phép mình không căng rấn trong một thời gian. Kiên cường quá, đôi khi cũng không dễ làm gì!” - Người đàn ông lầm bầm. Tôi uống trong nắp phích từng ngụm nhỏ cà phê đắng, tỉnh táo. Tôi chẳng buồn chia sẻ. Chẳng ai hiểu được tôi đâu. Người đàn ông cũng không gạn hỏi gì. Ông ta lại hỏi tôi có đói bụng không và cho tôi một miếng bánh mì cắt trong túi áo. Thật vô cớ, bỗng dưng nước mắt ứa đầy mặt tôi. Tôi úp mặt vào lòng tay, khóc nức nở. Nước mắt nóng chảy qua kẽ ngón, ướt nhoè lớp da tay bám đầy cát, khô rám và cáu ghét. Người đàn ông đứng dậy, mặc tôi khóc một mình cho thoả. Trước khi đi, ông ta cho tôi cái mũ nhung. “Từ đây về thành phố còn xa. Lúc nào không đội mũ bảo hiểm thì cậu đội cái này. Dù sao cũng cần phải giữ gìn đầu óc...”

Tôi về thành phố vào lúc 6 giờ sáng. Tôi ghé vào một cây xăng ở ngoại ô, rửa mặt và đánh răng. Trong gương, một người xa lạ, râu lởm chồm, mặt mũi chấy nâu nhìn thẳng vào mắt tôi. Tấm lịch sau lưng tôi cũng in hình vào gương. Đó là ngày bắt đầu học kỳ mới. Mình trở lại trường đại học luôn sáng nay, tôi tự nhủ. Tôi khởi động lại mobile và nổ máy xe. Bỗng, mobile trong túi áo tôi vang lên tiếng nhạc. Linh gọi cho tôi. Cô ấy trách móc tôi luôn miệng, vì đêm qua tôi đã khoá điện thoại. Tôi im lặng hồi lâu, rồi mới hiểu ra. Ừ, thì chỉ là tình cờ. Hẳn hôm qua cô ấy mới gọi lại cho tôi sau nhiều tuần giận dữ. Một chi tiết nhỏ xíu, mà khiến tôi bàng hoàng. Trong khi người này đang vỡ ra, đau đớn lớn lên, thì với người kia, cuộc sống vẫn bình lặng tuôn chảy theo nhịp điệu cũ. Hết như chẳng có gì ghê gớm đã xảy ra giữa những lần nói chuyện thế này. Tôi đồng ý gặp lại cô bạn, nói chuyện tử tế về việc du học, cho cô an lòng. Rồi tôi tắt máy.

Điện thoại lại rung lên. Con bé Hoan em tôi. Nó thăm thì hỏi hả: “Anh này, em nhớ anh điên lên. Anh này, em khỏi hẳn ốm rồi đây. Anh có muốn nghe tiếng kèn trumpet em thổi không?”. Tôi thử mỉm cười. Biết nói gì với một góc tâm hồn bé nhỏ trong thời điểm này? Tôi mãi đứng im ngay giữa con đường rộng. Âm

thanh chói lòà vang lên trong tai tôi, toả ra ánh sáng đỏ rực, chói chang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-vom>